

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 marca 2021r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Mariusz Wiązek

Protokolant: Patrycja Świtoń

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Doroty Białkowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 10.02.2020r., 11.03.2020r., 02.09.2020r., 09.09.2020r., 14.10.2020r., 15.12.2020r., 27.01.2021r., 24.02.2021r.

sprawy:

1. **T. L. (1)**

syna M. i R. z domu S.,

urodzonego w dniu (...) we W.

2. **K. M.**

syna A. i T. z domu H.,

urodzonego w dniu (...) we W.

3. **W. S. (1)**

syna M. i A. z domu K.,

urodzonego w dniu (...) w J.

oskarżonych o to, że:

I. w okresie od stycznia 2007 roku do marca 2008 roku w we W. oraz w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, z góry podjętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu ze Z. S. oraz osobą co do której podjęto odrębną decyzję w oparciu o art. 17§ 1 pkt. 5 k.p.k., będąc zatrudnionymi w Politechnice (...), na Wydziale Mechanicznym, na stanowisku adiunktów, doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 267.500 złotych, stanowiącej dofinansowanie przyznane przez instytucję dysponującą środkami publicznymi pochodzącymi z Budżetu Państwa, a mianowicie Federację Stowarzyszeń (...) w W., wprowadzając w błąd pokrzywdzoną instytucję, co do innowacyjności projektu celowego, w ten sposób, że nadzorowali i wytworzyli poświadczającą nieprawdę oraz nierzetelną dokumentację techniczną, która stanowiła podstawę wypłaty środków wynikających z umowy o numerze (...) podpisanej pomiędzy Federacją Stowarzyszeń (...), a firmą

(...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. oraz Politechniką (...), Wydziałem Mechanicznym, Instytutem (...) w dniu 16 marca 2007 roku, której przedmiotem była: „Budowa urządzenia do automatyzacji prac związanych z przygotowaniem do spawania powierzchni czołowych segmentów walcowych o dużych gabarytach”, mając świadomość, iż przedłożona dokumentacja szlifierki przejezdnej (...) 400 w rzeczywistości stanowi dokumentację szlifierki (...) uprzednio

zaprojektowanej i wyprodukowanej w (...) Spółka z. o. o. z siedzibą we W., a następnie zakupionej przez Zakłady (...) S.A. w T. w 2006 roku, na skutek czego Federacja Stowarzyszeń (...) w W. przyznała środki finansowe z dofinansowania dla firmy (...) Sp. z o.o. reprezentowanej przez M. S. w kwocie 131.107 złotych oraz środki finansowe dla Politechniki (...) w kwocie 136.393 złotych,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

4. M. S.

syna Z. i Z. z domu P.,

urodzonego w dniu (...) we W.

oskarżonego o to, że

II. W okresie od listopada 2006 roku do marca 2008 roku we W. oraz w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z osobą co do której podjęto odrębną decyzję w oparciu o art. 17§ 1 pkt. 5 k.p.k. oraz z W. S. (1), K. M., T. L. (1) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 267.500 złotych, stanowiącej dofinansowanie przyznane przez instytucję dysponującą środkami publicznymi pochodzącymi z Budżetu Państwa, a mianowicie Federację Stowarzyszeń (...) w W., w ten sposób, że pełniąc funkcję prezesa zarządu firmy (...) spółka z. o. o z siedzibą we W. w ten sposób, że w dniu 13 listopada 2006 roku złożył w Federacji Stowarzyszeń (...) w W. wniosek o dofinansowanie projektu celowego „Budowa urządzenia do automatyzacji prac związanych z przygotowaniem do spawania powierzchni czołowych segmentów walcowych o dużych gabarytach”, następnie w dniu 16 marca 2007 roku w W. zawarł umowę o numerze (...) o dofinansowanie wykonania tego projektu o numerze (...) 11- (...) pomiędzy Federacją Stowarzyszeń (...) oraz Instytutem (...), której przedmiotem było wykonanie przez firmę (...) z. o. o z siedzibą we W. prac objętych opisanym projektem celowym, a nadto w dniu 23 stycznia 2008 roku podpisał w imieniu spółki (...) z siedzibą we W. raport końcowy z realizacji tego projektu wprowadzając pokrzywdzoną instytucję w błąd co do spełnienia kryterium innowacyjności zaprojektowanej maszyny, mając świadomość, iż przedłożona dokumentacja techniczna szlifierki przejezdnej (...)400 w rzeczywistości stanowi dokumentację szlifierki (...), która została zaprojektowana i wyprodukowana w firmie (...) z. o. o. we W. w 2006 roku, na skutek czego Federacja Stowarzyszeń (...) w W. przyznała środki finansowe z dofinansowania dla firmy (...) Sp. z o.o. reprezentowanej przez M. S. w kwocie 131.107 złotych oraz środki finansowe dla Politechniki (...) w kwocie 136.393 złotych,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

I. uniewinnia oskarżonych **T. L. (1), K. M., W. S. (1) i M. S.** od popełnienia zarzucanych im czynów;

II. na podstawie art. 230§2 k.p.k. zwraca dowody rzeczowe w postaci dokumentów złożonych pod poz. VIII/334/19/P oskarżonemu M. S.;

III. koszty postępowania zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 354/19	

<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>1. USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>1.1. Fakty uznane za udowodnione</p>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	<p>T. L. (1) K. M. W. S. (1)</p>	<p>T. L. (1), K. M. i W. S. (1) zostali oskarżeni o to, że: w okresie od stycznia 2007 roku do marca 2008 roku we W. oraz w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, z góry podjętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z M. S. oraz osobą co do której podjęto odrębną decyzję w oparciu o art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k.,</p>	

będąc zatrudnionymi w Politechnice (...), na Wydziale Mechanicznym, na stanowisku adiunktów, doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 267 500 złotych, stanowiącej dofinansowanie przyznane przez instytucję dysponującą środkami publicznymi pochodzącymi z Budżetu Państwa, a mianowicie Federację Stowarzyszeń (...) w W., wprowadzając w błąd pokrzywdzoną instytucję, co do innowacyjności projektu celowego, w ten sposób, że nadzorowali i wytworzyli poświadczającą nieprawdę oraz nierzetelną dokumentację techniczną, która stanowiła podstawę wypłaty środków wynikających z umowy o numerze (...) podpisanej pomiędzy Federacją Stowarzyszeń (...), a firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. oraz Politechniką (...), Wydziałem Mechanicznym, Instytutem (...) w dniu 16 marca 2007 roku, której przedmiotem była: „Budowa urządzenia do automatyzacji prac związanych z przygotowaniem do spawania powierzchni czołowych segmentów walcowych o dużych gabarytach”, mając świadomość, iż przedłożona dokumentacja szlifierki

		<p>przejezdnej (...) 400 w rzeczywistości stanowi dokumentację szlifierki (...) 350 A uprzednio zaprojektowanej i wyprodukowanej w (...) Spółka z o.o. z siedzibą we W., a następnie zakupionej przez Zakłady (...) S.A. w T. w 2006 roku, na skutek czego Federacja Stowarzyszeń (...) w W. przyznała środki finansowe z dofinansowania dla firmy (...) sp. z o.o. reprezentowanej przez M. S. w kwocie 131 107 złotych oraz środki finansowe dla Politechniki (...) w kwocie 136 393 złotych, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.</p>
<p>M. S.</p>	<p>M. S. został oskarżony o to, że:</p> <p>w okresie od listopada 2006 roku do marca 2008 roku we W. oraz w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z osobą co do której podjęto odrębną decyzję w oparciu o art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. oraz W. S. (1), K. M., T. L. (1) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 267 500 złotych, stanowiącej dofinansowanie przyznane przez instytucję</p>	

dysponującą środkami publicznymi pochodzącymi z Budżetu Państwa, a mianowicie Federację Stowarzyszeń (...) w W., w ten sposób, że pełniąc funkcję prezesa zarządu firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. w ten sposób, że w dniu 13 listopada 2006 roku złożył w Federacji Stowarzyszeń (...) w W. wniosek o dofinansowanie projektu celowego „Budowa urządzenia do automatyzacji prac związanych z przygotowaniem do spawania powierzchni czołowych segmentów walcowych o dużych gabarytach”, następnie w dniu 16 marca 2007 roku w W. zawarł umowę o numerze (...) o dofinansowanie wykonania tego projektu o numerze (...) pomiędzy Federacją Stowarzyszeń (...) oraz Instytutem (...), której przedmiotem było wykonanie przez firmę (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. prac objętych opisanym projektem celowym, a nadto w dniu 23 stycznia 2008 roku podpisał w imieniu spółki (...) z siedzibą we W. raport końcowy z realizacji tego projektu wprowadzając pokrzywdzoną instytucję w błąd co do spełnienia kryterium innowacyjności zaprojektowanej maszyny, mając świadomość, iż przedłożona dokumentacja techniczna

	<p>szlifierki przejezdnej (...)400 w rzeczywistości stanowi dokumentację szlifierki (...), która została zaprojektowana i wyprodukowana w firmie (...) Spółka z o.o. we W. w 2006 roku, na skutek czego Federacja Stowarzyszeń (...) w W. przyznała środki finansowe z dofinansowania dla firmy (...) Sp. z o.o. reprezentowanej przez M. S. w kwocie 131 107 złotych oraz środki finansowe dla Politechniki (...) w kwocie 136 393 złotych, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.</p>		
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>(...) sp. z o.o. we W., prowadziła działalność w zakresie handlu materiałami i narzędziami ściernymi. Prezesem spółki był M. S.. Firma (...) współpracowała z firmą (...) S.A. z T., która poszukiwała rozwiązania, by przyspieszyć proces produkcji zbiorników. Chodziło o przygotowanie rowka pod spoinę przy spawaniu cystern. Powstanie odpowiedniej szlifierki pozwoliłoby na kilkukrotne przyspieszenie prac. Dyrektor techniczny spółki (...) posiadał</p>	<p>zeznania świadka G. P. (1)</p>	<p>Nr 6</p>	

<p>kontakty na Politechnice (...). Z okresu studiów znał E. R., K. M. i W. S. (1). E. R. w latach 2006-2007 był zatrudniony na Politechnice (...), na Wydziale Mechanicznym na stanowisku Kierownika Komputerowego Wspomagania (...) oraz Dziekana Wydziału Mechanicznego (...) i (...) M.. K. M. i W. S. (1) byli pracownikami tego wydziału. G. P. (1) uruchomił swoje kontakty, w efekcie których firma (...) podjęła się współpracy z naukowcami Politechniki (...) w celu wytworzenia szlifierki.</p>			
<p>wyjaśnienia oskarżonego M. S.</p>			
<p>W dniu 2 sierpnia 2006 r. we W. została zawarta umowa nr (...) pomiędzy Prezesem Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. – M. S. a firmą (...) z siedzibą w M.. Przedmiotem tej umowy było wykonanie, uruchomienie i odbiór szlifierki obwodowej (...) przez firmę (...) sp. z o.o. Wykonawca miał zrealizować umowę na podstawie dokumentacji technicznej – konstrukcyjnej, wykonanej przez Instytut (...), w oparciu o umowę nr (...) zawartą uprzednio pomiędzy firmą (...) a Politechniką (...). Prace przy projekcie szlifierki wykonywał K. M..</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego M. S.</p>		

Kierownikiem projektu był wyznaczony przez profesora E. W. S.. Osobą do kontaktów ze strony firmy (...) był dyrektor techniczny tej firmy – G. P. (1).			
wyjaśnienia oskarżonego T. L. (1)			
wyjaśnienia oskarżonego K. M.			
częściowo wyjaśnienia oskarżonego W. S. (1)			
zeznania świadka G. P. (1)	Nr 6		
Zeznania świadka K. K.	Nr 9		
dokumentacja	k. 283-303		
Opisana umowa została w całości zrealizowana. W dniu 9 października 2006 r. przedstawiciele (...) Sp. z o.o. – J. C. (1) oraz G. P. (1) podpisali protokół odbioru szlifierki obwodowej (...). Urządzenie zostało wyprodukowane przez firmę (...).	wyjaśnienia oskarżonego M. S.		
wyjaśnienia oskarżonego T. L. (1)			
wyjaśnienia oskarżonego K. M.			
częściowo wyjaśnienia oskarżonego W. S. (1)			

zeznania świadka G. P. (1)	Nr 6		
Zeznania świadka K. K.	Nr 9		
protokół odbioru z dnia 9.10.2006 r.	k. 304		
dokumentacja	k. 305-310, 312		
Następnie szlifierka (...) 350 została w 2006 r. zakupiona przez Zakłady (...) S.A. w T. i tam eksploatowana. Okazało się jednak, że urządzenie miało szereg niedoskonałości. Posiadało liczne wady i nie nadawało się do wdrożenia na rynek. Pojawił się więc pomysł stworzenia nowego, zmodernizowanego urządzenia na bazie szlifierki 350.	wyjaśnienia oskarżonego M. S.		
wyjaśnienia oskarżonego T. L. (1)			
wyjaśnienia oskarżonego K. M.			
zeznania świadka W. S. (2)	Nr 1		
zeznania świadka G. P. (1)	Nr 6		
Zeznania świadka K. K.	Nr 9		
dokumentacja	k. 386-387, 393-398		
M. S. – jako prezes firmy (...) sp. z o.o. - został zaproszony przez	wyjaśnienia oskarżonego M. S.		

<p>G. P. (1) na Politechnikę (...) do profesora E. R.. Profesor wskazał wówczas na możliwość stworzenia przez Politechnikę (...) projektu nowej, zmodernizowanej maszyny. Na projekt ten można było uzyskać odpowiednie dofinansowanie. W spotkaniu tym uczestniczył także J. K. (1), który miał już doświadczenie w przygotowywaniu wniosków o dofinansowanie. M. S. po rozmowach z G. P. (1) oraz J. C. (1), którzy widzieli zbyt na tego typu maszynę, przystał na propozycję Politechniki (...).</p>			
<p>zeznania świadka J. K. (1)</p>	<p>Nr 3</p>		
<p>zeznania świadka G. P. (1)</p>	<p>Nr 6</p>		
<p>K. M. już od września, października 2006 r. prowadził prace związane z modernizacją prototypu szlifierki. Prace rozpoczął na istniejącym modelu, ponieważ nowy projekt zakładał jego modernizację.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego K. M.</p>		
<p>W dniu 13 listopada 2006 roku prezes zarządu firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. M. S. złożył w Federacji Stowarzyszeń (...) w W. wniosek o dofinansowanie projektu celowego „Budowa urządzenia do automatyzacji prac</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego M. S.</p>		

związanych z przygotowaniem do spawania powierzchni czołowych segmentów walcowych o dużych gabarytach”, numer (...). Wniosek od strony formalnej pomógł przygotować pracownik Politechniki (...) - J. K. (1).			
wyjaśnienia oskarżonego T. L. (1)			
wyjaśnienia oskarżonego K. M.			
częściowo wyjaśnienia oskarżonego W. S. (1)			
zeznania świadka J. K. (1)	Nr 3		
Zeznania świadka H. M. (1)	Nr 7		
wniosek o dofinansowanie projektu celowego	k. 2255- 2268		
Naczelna Organizacja Techniczna Federacja Stowarzyszeń (...) w W. od 2005 roku zajmowała się ogłaszaniem konkursów, dofinansowywaniem projektów celowych i ich rozliczaniem ze środków publicznych z działu nauki. Realizowane projekty skierowane były do przedsiębiorców na opracowanie innowacyjnych urządzeń lub innowacyjnych technologii. (...) była jednostką, która organizowała konkursy	pismo Dyrektora Generalnego (...) (...) z dnia 18.11.2019 r.	k. 2594-2595	

wspierające małe i średnie przedsiębiorstwa i ich rozwój poprzez realizację projektów, które pomagały firmom rozwijać się i wprowadzać nowe produkty na rynek.

Projekty celowe stanowiły specyficzną formę wspierania innowacyjnych przedsięwzięć małych i średnich przedsiębiorstw. Ich istota polegała na kojarzeniu dotacji ze środków publicznych ze środkami własnymi przedsiębiorców na badania przemysłowe i prace rozwojowe (B+R) przy równoczesnym opłaceniu przez małe i średnie przedsiębiorstwa kosztów wdrożenia przedsięwzięć innowacyjnych wkładem własnym.

Dofinansowanie badań przemysłowych i prac rozwojowych (B+R) dotacją z budżetu Ministra Nauki miało na celu zachęcić i motywować przedsiębiorców do współpracy z jednostkami badawczymi (Uczelnie (...), Instytuty (...), Centra (...)). Program projektów celowych dla małych i średnich przedsiębiorstw prowadzony przez (...) na zlecenie (...) (dawniej (...)) dotyczył wyłącznie innowacji technicznych i przewidywał innowacje produktowe i innowacje procesowe lub obydwie łącznie.

<p>Najistotniejszą sprawą w dofinansowywanym projekcie celowym był właściwy podział i kwalifikacja prac badawczych na badania przemysłowe i prace rozwojowe, bowiem różny był poziom ich dofinansowania. Podobnie bardzo ważne było wdrożenie wykonanych prac badawczych i uzyskanie efektu ekonomicznego.</p>			
<p>umowa z dnia 19.04.2005 r. wraz z dokumentacją</p>	<p>k. 583-623</p>		
<p>zeznania świadka H. M. (1)</p>	<p>Nr 7</p>		
<p>wyjaśnienia oskarżonego T. L. (1)</p>			
<p>W dniu 9 stycznia 2007 roku wniosek złożony przez M. S. – prezesa firmy (...) sp. z o. o. został pozytywnie rozpatrzony na posiedzeniu Zespołu (...), po uprzednim zapoznaniu się z pozytywną recenzją J. Z. z Akademii Rolniczej w K..</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego M. S.</p>		
<p>wyjaśnienia oskarżonego T. L. (1)</p>			
<p>wyjaśnienia oskarżonego K. M.</p>			
<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego W. S. (1)</p>			

zeznania świadka J. K. (1)	Nr 3		
Zeznania świadka H. M. (1)	Nr 7		
Zeznania świadka J. Z.	Nr 8		
<p>W dniu 16 marca 2007 r. została zawarta umowa o numerze (...) pomiędzy Federacją Stowarzyszeń (...), firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. oraz Politechniką (...), Wydziałem Mechanicznym, Instytutem (...).</p> <p>Przedmiotem tej umowy była „Budowa urządzenia do automatyzacji prac związanych z przygotowaniem do spawania powierzchni czołowych segmentów walcowych o dużych gabarytach”. Umowę w imieniu spółki (...) podpisał M. S.. Projekt otrzymał numer (...). Z treści podpisanej umowy wynikało, że projekt celowy był finansowany w kwocie 131 107 zł na rzecz firmy (...) oraz 136 393 zł na rzecz Politechniki (...). Łączna kwota dofinansowania – 267 500 zł została przekazana firmie (...), która następnie zleciła wykonanie poszczególnych prac projektowych i badań Politechnice (...) i rozliczała się z nią finansowo.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego M. S.</p>		

<p>Dofinansowanie dotyczyło tylko prac przemysłowych i przedkonkurencyjnych, nie obejmowało prac wdrożeniowo – inwestycyjnych. Zgodnie z treścią tej umowy firma (...) była zobowiązana między innymi do budowy prototypu maszyny objętej projektem oraz wykonania pierwszego egzemplarza serii informacyjnej. Zgodnie z założeniami umowy maszyna miała być wdrożona do produkcji i sprzedaży.</p> <p>Pomiędzy Politechniką (...) a firmą (...) została zawarta również umowa dwustronna, regulująca zasady współpracy oraz kwestie własności intelektualnej.</p>			
<p>wyjaśnienia oskarżonego T. L. (1)</p>			
<p>wyjaśnienia oskarżonego K. M.</p>			
<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego W. S. (1)</p>			
<p>zeznania świadka W. S. (2)</p>	<p>Nr 1</p>		
<p>zeznania świadka J. K. (1)</p>	<p>Nr 3</p>		
<p>Zeznania świadka H. M. (1)</p>	<p>Nr 7</p>		
<p>umowa z dnia 16.03.2007 r.</p>	<p>k. 727- 746, 1141-1154</p>		

<p>W wyniku prac została sporządzona dokumentacja szlifierki (...) 400. W procesie projektowania szlifierki na polecenie szefa, tj. profesora E. R., brał udział K. M. oraz W. S. (1), który z nadania profesora R. był kierownikiem tego projektu. Formalnie kierownikiem projektu był E. R.. Prace były też konsultowane z innymi osobami z zespołu. W projekcie uczestniczyli W. S. (2) i P. S., a także w mniejszym zakresie T. L. (1). Niewielki wkład miał także A. G. oraz J. C. (2) oraz inni pracownicy uczelni. K. M. wytworzył projekt konstrukcyjny szlifierki, czyli dokumentację techniczną. Sporządzał raporty z etapów prac konstrukcyjnych, które wykonał. W. S. (1) natomiast jako kierownik zobowiązany był do pełnej realizacji projektu w zakresie przestrzegania harmonogramu, realizacji poszczególnych zadań, rozliczenia tych zadań i sporządzania dokumentacji. Osobą do kontaktów ze strony firmy (...) sp. z o.o. był G. P. (1). W czasie realizacji projektu opracowywano kolejne elementy nowego urządzenia i niektóre z nich zostały fizycznie wprowadzone do prototypu, czyli szlifierki 350.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego T. L. (1)</p>		
---	--	--	--

wyjaśnienia oskarżonego K. M.			
częściowo wyjaśnienia oskarżonego W. S. (1)			
zeznania świadka W. S. (2)	Nr 1		
zeznania świadka A. G.	Nr 2		
Zeznania świadka P. S.	Nr 4		
Zeznania świadka J. C. (2)	Nr 5		
zeznania świadka G. P. (1)	Nr 6		
dokumentacja	k. 1727- 1825, 1353-1389		
projekt celowy nr (...) 195-2006	k. 665- 726, 1012-1078, 1309-1342, 824-901, 924-953		
W dniu 23 stycznia 2008 r. M. S. podpisał w imieniu spółki (...) z siedzibą we W. raport końcowy z realizacji projektu.	raport końcowy	k. 2230- 2237, 1155- 1162	
wyjaśnienia oskarżonego M. S.			
Federacja Stowarzyszeń (...) w W. przyznała środki finansowe z dofinansowania dla firmy (...) Sp. z o.o., reprezentowanej przez M. S. w kwocie 131 107 zł oraz środki finansowe dla Politechniki (...) w kwocie 136 393 zł. Wykonanie projektu zostało w całości rozliczone.	dokumentacja	k. 747 - 750	

zeznania świadka H. M. (1)	Nr 7		
<p>Projekt celowy (...) był realizowany w latach 2006-2008. W tym czasie system projektów celowych regulowało rozporządzenie (...) z dnia 4 sierpnia 2005 r. w sprawie kryteriów i trybu przyznawania i rozliczania środków finansowych na naukę, wydane na podstawie art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 8 października 2004 r. o zasadach finansowania nauki. Rozporządzenie to zawierało rozdział piąty w całości poświęcony projektom celowym, opatrzony tytułem „Finansowanie projektów celowych”.</p> <p>Definicja projektu celowego została zawarta w § 53 ust. 1 wymienionego rozporządzenia, który stanowił, iż „Projekt celowy dotyczy realizacji przedsięwzięcia technicznego, technologicznego lub organizacyjnego, obejmującego – odpowiednio do przedmiotu projektu – badania stosowane, prace rozwojowe, badania przemysłowe lub badania przedkonkurencyjne”.</p> <p>W § 55 ust. 2 wskazanego rozporządzenia określono dziewięć kryteriów oceny projektów celowych. Przy ocenie wniosku o dofinansowanie projektu</p>	<p>pismo Dyrektora Generalnego (...)(...) z dnia 18.11.2019 r.</p>	<p>– k. 2594-2595</p>	

celowego uwzględniano między innymi innowacyjność przedsięwzięcia.

Rozporządzenie z dnia 4 sierpnia 2005 r. w sprawie kryteriów i trybu przyznawania i rozliczania środków finansowych na naukę obowiązywało także Centrum (...) w prowadzeniu „Programu projektów celowych dla małych i średnich przedsiębiorstw”. W ramach tego programu realizowany był projekt (...) przez firmę (...) Sp. z o.o.

W omawianym czasie żaden z aktów prawnych nie definiował pojęcia innowacyjności. W (...) było ono rozumiane jako opracowanie, wytworzenie i wdrożenie nowego lub znacząco udoskonalonego produktu lub technologii (procesu wytwarzania). Interpretacja pojęcia innowacyjności była uzupełniana tezami:

- nie ma innowacji technicznych bez badań stosowanych (a więc badań przemysłowych i prac rozwojowych),
- innowacje wymagają wdrożenia (praktycznego zastosowania), ponieważ sam pomysł nie jest jeszcze innowacją,
- innowacje weryfikuje rynek (powinna przynosić korzyści),

- czas jest wrogiem innowacji.

Na podstawie art. 3 ust. 3 i art. 17 ustawy z dnia 8 października 2004 r. o zasadach finansowania nauki i umowy z Ministrem Nauki i Informatyzacji z dnia 19 kwietnia 2005 r. oraz cytowanego wyżej rozporządzenia (...) opracowany został „Regulamin udzielania dotacji na dofinansowanie projektów celowych dla małych i średnich przedsiębiorstw ze środków na naukę”. Regulamin ten został uzgodniony z odpowiednimi departamentami Ministerstwa Nauki i Informatyzacji a następnie zatwierdzony przez Przewodniczącego Zespołu (...) do spraw programu projektów celowych dla małych i średnich przedsiębiorstw. Regulamin obowiązywał od 14 listopada 2006 r. Ustalał on zasady przyjmowania i rozpatrywania wniosków o dofinansowanie projektów celowych dla małych i średnich przedsiębiorstw ze środków budżetowych przeznaczonych na naukę.

We wstępie Regulaminu w części pt. „Informacje ogólne” w § 5 określono kryteria jakie spełniać musiały wnioski o dofinansowanie projektów celowych. Zapisano, iż

„ Zespół (...) rozpatruje wnioski o dofinansowanie badań przemysłowych i badań przedkonkurencyjnych w trybie konkursowym weryfikując i oceniając”: i tu wyszczególniono dziesięć kryteriów formalnych. Jedenastemu kryterium nadano brzmienie: „Wartość techniczną i ekonomiczną przedsięwzięcia innowacyjnego, uwzględniającą:

a)techniczne możliwości realizacji przedsięwzięcia,

b)stopień jego innowacyjności,

c)oddziaływania na środowisko naturalne,

d)stopień jego efektywności,

e)koszty przedsięwzięcia w stosunku do przewidywanych rezultatów, w tym: wewnętrzną stopę zwrotu,

f)społeczne skutki przedsięwzięcia, w tym: możliwość tworzenia nowych miejsc pracy, ochrony środowiska”.

Pozostałe dwa kryteria dotyczyły długości realizacji przedsięwzięcia oraz wysokości dofinansowania.

Wzory umów wskazane w rozporządzeniu (...) z dnia 4 sierpnia 2005 r. w sprawie kryteriów

<p>i trybu przyznawania i rozliczania środków finansowych na naukę nie przewidywały zapisu o warunku innowacyjności. Regulamin udzielania dotacji na dofinansowanie projektów celowych dla małych i średnich przedsiębiorstw ze środków budżetowych” był obowiązującym dokumentem i dotyczył zarówno wnioskodawców, jak i recenzentów merytorycznych oraz całego Zespołu (...) ds. projektów celowych, rozpatrujących i oceniających projekty celowe.</p> <p>Innowacyjność w projekcie celowym nr (...) miała charakter innowacji produktowej, co wynikało z samego tytułu projektu: „Budowa urządzenia do automatyzacji prac związanych z przygotowaniem do spawania powierzchni czołowych segmentów walcowych o dużych gabarytach”.</p>			
<p>zeznania świadka H. M. (1)</p>	<p>Nr 7</p>		
<p>Projekt szlifierki (...) 400 był innowacyjny w stosunku do szlifierki (...) 350. Różnice dotyczyły – maksymalnej średnicy tarczy, grubości tarczy, mocy silnika głowicy, kąta obrotu głowicy, skoku siłownika docisku, konstrukcji wózka i innych szczegółów</p>	<p>opinie biegłego K. G. (1)</p>		

<p>konstrukcyjnych. W maszynie nr 400 wprowadzono kompletny mechaniczny układ jazdy i kotwienia całego urządzenia, sterowany z pulpitu operatora, zapewniających mechanizację i automatyzację obsługi oraz wyeliminowano ręczny napęd jazdy i kotwienia każdej ze stron wózka kleszczami szynowymi.</p> <p>Wprowadzenie tego nowego podzespołu względem szlifierki 350, które eliminowało prace ręczne na rzecz automatyzacji i mechanizacji obsługi urządzenia, było znaczącą zmianą konstrukcyjną w świetle kryterium funkcjonalności i bezpieczeństwa jego obsługi. W projekcie modelu nr 400 wprowadzono szereg zmian konstrukcyjnych wobec wcześniejszego modelu nr 350, których suma dawała dużą innowacyjność.</p>			
<p>(...) sp. z o.o. – zgodnie z umową trójstronną miała wykonać prototyp urządzenia oraz jeden egzemplarz maszyny gotowy do sprzedaży na rynku. Firma (...) nie wywiązała się jednak z tych postanowień z uwagi na to, że znalazła się w trudnej sytuacji finansowej. Powstała jedynie szlifierka bazująca</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego M. S.</p>		

<p>na urzędzeniu 350 z wprowadzoną częścią rozwiązań projektowych. Prace które miała wykonać firma (...), czyli wykonanie prototypu i wdrożenie go do produkcji, nie było objęte dofinansowaniem ze środków publicznych. Dofinansowanie dotyczyło tylko dokumentacji projektowej.</p>			
<p>wyjaśnienia oskarżonego T. L. (1)</p>			
<p>wyjaśnienia oskarżonego K. M.</p>			
<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego W. S. (1)</p>			
<p>zeznania świadka W. S. (2)</p>	<p>Nr 1</p>		
<p>Zeznania świadka H. M. (1)</p>	<p>Nr 7</p>		
<p>Katedra (...) M. i (...), wcześniej zwana Zakładem (...) (...), kierowana przez profesora E. R., za wykonywane projekty otrzymywała wiele nagród od różnych instytucji. Jednostka zawsze cieszyła się bardzo dobrą opinią. W ramach konkursu (...) Rady (...) zespół autorski w składzie: K. M., W. S. (1), E. R., G. P. (1) i M. S. otrzymał nagrodę pierwszego stopnia za wybitne osiągnięcia w dziedzinie techniki w związku z projektem celowym nr (...)</p>	<p>zeznania świadka C. S. (1)</p>	<p>Nr 10</p>	

dotyczącym urządzenia do automatyzacji prac związanych z przygotowaniem do spawania powierzchni czołowych segmentów walcowych o dużych gabarytach.			
wyjaśnienia oskarżonego K. M.			
częściowo wyjaśnienia oskarżonego W. S. (1)			
wyjaśnienia oskarżonego T. L. (1)			
Oskarżony T. L. (1), ur. (...) posiada wykształcenie wyższe, jest inżynierem mechanikiem. Jest żonaty, ma dwoje dorosłych dzieci. Pracuje na Politechnice (...), z wynagrodzeniem około 8 000 zł miesięcznie. Oskarżony nie był karany sędownie.	oświadczenie oskarżonego	k. 2792	
karta karna	k. 2682		
Oskarżony K. M., ur. (...), posiada wykształcenie wyższe. Jest żonaty, ma dwoje dorosłych dzieci. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Jest zatrudniony na Politechnice (...) jako nauczyciel akademicki z wynagrodzeniem około 8 000 zł miesięcznie. Oskarżony nie był karany sędownie.	oświadczenie oskarżonego	k. 2777	

karta karna	k. 2678		
Oskarżony W. S. (1), ur. (...) ma wykształcenie wyższe. Jest na emeryturze, uzyskuje około 4 000 zł miesięcznie. Ma na utrzymaniu żonę. Ma troje dorosłych dzieci. Oskarżony nie był karany sądownie.	oświadczenie oskarżonego	k. 2777	
karta karna	k. 2679		
Oskarżony M. S., ur. (...), jest żonaty, ma dwoje dorosłych dzieci. Posiada wykształcenie zawodowe, jest monterem mechanikiem urzędów energetycznych. Od kilku lat jest osobą bezrobotną, pozostaje na utrzymaniu rodziny. Oskarżony nie był karany sądownie.	oświadczenie oskarżonego	k. 2798	
karta karna	k. 2681		
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	

2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	W.-nia oskarżo-nego T. L. (2)-wskiego	<p>Oskarżony zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak też przed Sądem, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.</p> <p>W czasie śledztwa (k. 913-917, 1223-1227, 1622-1625, 1864-1866, 2539-2540, 2579, 2797) wyjaśnił początkowo, że nie brał udziału przy pracach związanych z projektem opisanym w zarzucie. Projekt ten był realizowany przez W. S. (1) i K. M.. Nie pamiętał, czy pomagał przy wykonywaniu tego projektu.</p> <p>Nie pamiętał szczegółów związanych z umową z dnia 10 października 2007 r. nr 778/2007r. Nie pamiętał okazanego mu zlecenia. Wskazał, że czasami było tak, że za wykonaną pracę otrzymywało się pieniądze z innej umowy, czasami też uczestniczył w rozwiązaniu konkretnego problemu przy projekcie, nie będąc bezpośrednio w niego zaangażowanym. Wskazał, że nie był projektantem urządzenia</p>	

opisanego w umowie. Oskarżony podobnie wyjaśnił w odniesieniu do umowy z dnia 10 lipca 2007 r. nr (...). Wskazał, że wszelkimi rozliczeniami finansowymi zajmowała się K. R..

Oskarżony wyjaśnił, że nigdy nie kontaktował się z firmą (...) Sp. z o.o. z W.. Jedną z osób funkcyjnych w tej spółce – (...) – prawdopodobnie był absolwentem uczelni. Prace przy projekcie opisanym w zarzucie prowadził W. S. (1). Miał on konflikt z profesorem E. R. i odszedł do innej katedry.

Oskarżony w dalszej części wyjaśnień, zaprzeczył twierdzeniom W. S. (1), że to on zainicjował rozpoczęcie projektu i podpisał w tej sprawie wniosek do (...). Zaznaczył, że z firmą (...) nie miał nigdy żadnych kontaktów. Ustalił, że J. K. (1) przyznał, że brał udział w pisaniu wniosku o dofinansowanie do (...), zajmował się kwestiami formalnymi. Kwestiami technicznymi natomiast ze strony Politechniki zajmował się W. S. (1) oraz firma (...). Oskarżony zaprzeczył, by namawiał W. S. (1) do realizacji tego projektu, po to był wyłudzić dotację. Wyjaśnił, że nie posiada wiedzy, by w zespole, w którym pracuje, miały miejsce oszustwa

związane z finansowaniem projektów.

Dalej oskarżony wyjaśnił, że zapoznał się z dokumentacją dotyczącą projektu szlifierki i jego zdaniem powstał projekt nowej maszyny, istotnie zmodernizowanej w stosunku do pierwszego prototypu, realizowanego w ramach wcześniejszej umowy.

Kierownikiem projektu był W. S. (1) z nadania profesora E. R.. Formalnie natomiast kierownikiem był profesor R.. To W. S. (1) prowadził rozmowy z firmą (...) oraz całą dokumentację. Kierownik dobierał osoby współpracujące.

Oskarżony potwierdził, że w pewnym zakresie brał udział przy pracach związanych z projektem obok W. S. (2), K. M. i W. S. (1). Udział ten był niewielki. Zadania spoczywające na Politechnice w związku z tym projektem zostały wykonane. Powstała też dokumentacja wymagana umową.

Oskarżony zaprzeczył, by był w konflikcie z W. S. (1), który był postrzegany w środowisku jako osoba trudna we współpracy. W. S. (1) był natomiast w konflikcie z profesorem R..

Oskarżony przedstawił dokumenty, z których wynikało jego zdaniem, że istotą projektów celowych

było wprowadzanie na rynek produktu nowego lub istotnie zmodernizowanego.

Ulepszenie mogło dotyczyć charakterystyk technicznych, komponentów, materiałów oraz bardziej przyjaznej obsługi przez użytkowników.

Ponadto oskarżony w czasie przesłuchania biegłego K. G. (1) oświadczył, że w jego ocenie demonstratorem technologii była szlifierka 350. Z uwagi na to, że miała ona liczne wady i nie nadawała się do wdrożenia, powstał pomysł budowy i opracowania urządzenia zautomatyzowanego na bazie szlifierki 350. W czasie realizacji projektu opracowywano kolejne elementy nowego urządzenia i niektóre z nich zostały wprowadzone do prototypu, czyli szlifierki 350. Nie wszystkie zmiany zostały wprowadzone, stąd jedynym fizycznym obiektem, który powstał była pierwsza szlifierka 350 z wprowadzonymi częściowo nowymi rozwiązaniami projektu. Prototyp docelowy miał być wykonany przez firmę (...) na jej koszt, ale maszyna ta (400) w pełni nie powstała. Powstała szlifierka bazująca na urządzeniu 350 z wprowadzoną częścią rozwiązań projektowych.

Widział zdjęcia tego urzędnika.

Na rozprawie (k. 2793-2796) oskarżony wyjaśnił, że na początku było zlecenie od firmy (...) dla Politechniki (...) na realizację projektu szlifierki. Oznaczono ją roboczo numerem 350. Temat ten prowadził W. S. (1) we współpracy z K. M.. Zbudowany prototyp okazał się na tyle niedoskonały, że nie nadawał się do wdrożenia. W związku z tym podjęta została decyzja o budowie przez firmę (...) przy współpracy z Politechniką następnej generacji maszyny i tu już mocno zautomatyzowanej. W tym celu został złożony wniosek do (...) jako jednostki, która organizowała konkursy wspierające małe i średnie przedsiębiorstwa i ich rozwój poprzez realizację projektów, które pomagały firmom rozwijać się i wprowadzać nowe produkty na rynek. To był cel tego projektu, który w zakresie prac projektowych został osiągnięty. W. S. (1) został powołany przez profesora R. – szefa zespołu – na faktycznego kierownika tego projektu. Formalnie natomiast jako kierownik dokumentacji projektowej, w dokumentacji projektu figurował prof. R.. W. S. (1) kierował pracami przy wcześniejszym projekcie,

dlatego też – z uwagi na to, że znał temat – prowadził projekt w zakresie merytorycznym i organizacyjnym. O tym, że W. S. (1) był kierownikiem projektu świadczą podpisane przez niego dokumenty oraz to, że do prac zaangażował też swojego syna.

Oskarżony dalej wyjaśnił, że część projektowa została zrealizowana i zakończyła się sporządzeniem kompletnej dokumentacji nowej maszyny. Kolejnym krokiem realizacji projektu miało być wykonanie prototypu urządzenia przez firmę (...). Ostatecznie powstał jednak prototyp na bazie starej maszyny, do której wprowadzono tylko część zaprojektowanych zmian. Oskarżony zaznaczył, że prace które miała wykonać firma (...), czyli wykonanie prototypu i wdrożenie go do produkcji, nie było objęte dofinansowaniem ze środków publicznych. Dofinansowanie dotyczyło tylko dokumentacji projektowej.

Oskarżony wskazał, że nie wie na jakiej podstawie, W. S. (3) stwierdził, że nowe urządzenie, które powstało w wyniku projektu, nie było innowacyjne względem pierwszej maszyny. Oskarżony zaznaczył, że biegły powołany w sprawie swoją

pierwszą pisemną opinię zmodyfikował istotnie w czasie przesłuchania w Prokuraturze, gdzie odpowiadając na pytania o wskazanie konkretnych różnic między jedną a drugą maszyną, stwierdził w efekcie końcowym, że projekt był innowacyjny.

Ponadto oskarżony dodał, że powstała również „pośrednia” dokumentacja projektowa, która faktycznie była dokumentacją pierwszej maszyny z przerobionymi danymi w tabelkach rysunkowych.

Prawdopodobnie dokumentację tę sporządził W. S. (1) w celu „ratowania projektu”. Dokumentacja ta była dosyć zbieżna ze stanem wyprodukowanego obiektu pierwszej maszyny z wprowadzonymi modyfikacjami.

Oskarżony jeszcze raz zaprzeczył, aby miała mieć miejsce rozmowa, w której miał namawiać W. S. (1) do wyłudzenia środków finansowych w związku z projektem, o którym mowa w zarzucie. Podkreślił, że twierdzenia W. S. (1), że podobnie było w przypadku dwóch innych projektów, okazały się nieprawdziwe, czego dowód stanowi umorzenie postępowania przygotowawczego w tym zakresie. Nie było też takiej sytuacji, by miał ostrzegać W. S. (1) na

polecenie profesora R.. Zdaniem oskarżonego W. S. (1) złożył doniesienie do organów ścigania w niniejszej sprawie z osobistych pobudek, niechęci do profesora R. i innych członków zespołu, poczucia niedoceny jego dorobku naukowego, zbyt niskiego wynagrodzenia.

Ocena

Sąd uznał, że wyjaśnienia oskarżonego T. L. (1) polegały na prawdzie. Oskarżony w jasny i przejrzysty sposób opisał okoliczności, w jakich powstał projekt szlifierki (...) 400. Jego relacja znajdowała potwierdzenie w innych dowodach, w tym wyjaśnieniach oskarżonych K. M. i M. S. oraz w zeznaniach świadków W. S. (2), A. G., J. C. (2), P. S., G. P. (1), J. K. (1), którzy wykonywali prace przy wymienionym projekcie. Wymienione osoby potwierdzały wyjaśnienia oskarżonego, w których wskazywał on na realność prowadzonych prac nad stworzeniem nowoczesnej, funkcjonalnej szlifierki ułatwiającej przygotowanie powierzchni do spawania, na bazie wcześniejszego, niedoskonałego i nie nadającego się do eksploatacji urządzenia. Jediną osobą, która twierdziła, że zakres prac nad nową szlifierką

był bardzo niewielki, był oskarżony W. S. (1). Sąd uznał, że brak było podstaw do uznania nieprawdziwości wyjaśnień oskarżonego T. L. (1), który zaprzeczał, aby miał inicjować stworzenie projektu szlifierki (...) 400 po to, by wyłudzić dotację z (...). Oskarżony stanowczo negował przeprowadzenie rzekomej rozmowy w trakcie której miał polecić W. S. (1) i K. M. nieznaczne przerobienie projektu szlifierki nr 350, w celu przedłożenia tego projektu jako nowego w (...), by w ten sposób uzyskać nienależne dofinansowanie za już wcześniej wykonaną pracę. Oskarżony K. M. zaprzeczał, aby taka rozmowa miała miejsce. Jedynie oskarżony W. S. (1) konsekwentnie twierdził, że była taka okoliczność. Zdaniem Sądu jednak same tylko wyjaśnienia oskarżonego W. S. (1) nie były wystarczające dla ustalenia takiego faktu. Ponadto, jak zostało wykazane w toku postępowania w oparciu o opinie biegłego K. G. (1), projekt szlifierki nr 400 posiadał istotne zmiany konstrukcyjne w stosunku do szlifierki nr 350, które miały charakter innowacyjny. Wobec tego nielogiczne byłoby uznanie, że oskarżony T. L. (1) namawiał do wprowadzenia

kosmetycznych zmian do projektu szlifierki 350, skoro zmiany te obiektywnie zostały uznane za ważne i nowatorskie, a nadto powstały w wyniku wielogodzinnych prac. Z podobnych powodów Sąd uznał za prawdziwe wyjaśnienia oskarżonego T. L. (1), który zaprzeczał temu, by miał w innej rozmowie ostrzegać oskarżonego W. S. (1) przed ujawnieniem rzekomych nieprawidłowości w projekcie, strasząc go wpływami profesora E. R.. Oprócz tego zgodne z prawdą były wyjaśnienia oskarżonego T. L. (1), który wykazywał innowacyjność projektu szlifierki nr 400 względem szlifierki nr 350.

Argumentacja oskarżonego znalazła potwierdzenie w wymienionych wyżej opiniach biegłego K. G. (1). Sąd dał też wiarę wyjaśnieniom oskarżonego co do tego, że jego udział przy pracach projektowych był niewielki, a kierownikiem projektu szlifierki nr 400 z nadania profesora E. R. był W. S. (1). Okoliczności te potwierdzał oskarżony K. M. oraz świadkowie, którzy uczestniczyli w pracach projektowych. Zgodne z prawdą były też twierdzenie oskarżonego o konflikcie istniejącym pomiędzy profesorem E. R. a oskarżonym W. S.

		<p>(1), o czym świadczyły zeznania i wyjaśnienia wielu osób zatrudnionych na Politechnice (...).</p>	
	<p>Wyjaśnienia oskarżonego K. M.</p>	<p>Oskarżony zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak też przed Sądem, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.</p> <p>W czasie śledztwa (k. 812-817, 1431-1436, 1861-1862, 2533) oskarżony wyjaśnił, że brał udział w konstruowaniu szlifierki na polecenie szefa, tj. profesora E. R.. Brał udział w procesie projektowania, była to szlifierka dla firmy (...). Federacja Stowarzyszeń (...) przyznała za ten projekt nagrodę zespołową. Oskarżony wyjaśnił, że wytworzył projekt konstrukcyjny szlifierki, czyli dokumentację techniczną. Projekt wykonywał z W. S. (1), prace były też konsultowane z innymi osobami z zespołu. Sporządzał raporty z etapów prac konstrukcyjnych, które wykonał. Za prace te otrzymał wynagrodzenie.</p> <p>Następnie oskarżony wyjaśnił, że kierownikiem projektu opisanego w zarzucie został W. S. (1). Wcześniej prowadzone było zlecenie na projekt i wykonanie dokumentacji szlifierki na zlecenie firmy (...), której kierownikiem był również wyznaczony</p>	

przez profesora R. W. S. (1). Projekt stanowiący przedmiot zarzutu był jakby kontynuacją tamtego projektu. Wykonanie pierwszego projektu zaproponował profesor R.. Osobą do kontaktów ze strony firmy (...) był dyrektor techniczny tej firmy – G. P. (1). W przypadku drugiego projektu osobą do kontaktów był również G. P. (1). Po skonstruowaniu pierwszego urządzenia, które trafiło do T. na badania testowe, zostały ujawnione pewne słabości prototypu. Pojawił się więc pomysł stworzenia nowego, zmodernizowanego urządzenia. (...) wyszła od strony firmy (...). Oskarżony wyjaśnił, że zajmował się konstruowaniem urządzenia, a kierownik czyli W. S. (1) zobowiązany był do pełnej realizacji projektu w zakresie przestrzegania harmonogramu, realizacji poszczególnych zadań, rozliczenia tych zadań i sporządzania dokumentacji. Prawdopodobnie W. S. (3) wraz z J. K. (1) przygotowywali wniosek o dofinansowanie na formularzach (...).

Oskarżony zaznaczył, że nic mu nie wiadomo na temat tego, by już na etapie przygotowywania projektu, jego celem

miało być wyłudzenie pieniędzy w ramach dofinansowania. Nie słyszał też, by przy innych projektach wynikły nieprawidłowości.

Ponadto oskarżony wskazał, że W. S. (1) był skonfliktowany z profesorem E. R. i T. L. (1). Podłożem tego konfliktu były sprawy finansowe. Oskarżony natomiast miał poprawne stosunki z W. S. (1).

Oskarżony wyjaśnił, że już od września, października 2006 r. prowadził prace związane z modernizacją prototypu szlifierki. Prace rozpoczął na istniejącym już modelu, ponieważ nowy projekt zakładał jego modernizację. Oskarżony szczegółowo wymienił jakie modyfikacje zostały poczynione. Kolejne etapy prac były wykonywane, dokumentowane i zaakceptowane przez firmę (...). Firma ta miała wykonać prototyp urządzenia oraz jeden egzemplarz maszyny gotowy do sprzedaży na rynku – co wynikało z umowy trójstronnej. Firma (...) nie wywiązała się jednak z tych postanowień. Oskarżony wyjaśnił, że podejrzewa, że W. S. (1) wiedząc, że prototyp nie zostanie wykonany, mógł na prośbę firmy (...) wykonać dokumentację techniczną w taki sposób, by odpowiadała pierwszemu

urządzeniu, dzięki czemu firma (...) mogła się rozliczyć.

Na rozprawie (k. 2780-2783) oskarżony wyjaśnił, że Katedra (...) M. i (...), wcześniej zwana Zakładem (...) ((...)), kierowana przez profesora E. R., za wykonywane projekty otrzymywała wiele nagród od wielu instytucji. Jednostka zawsze cieszyła się bardzo dobrą opinią. Oskarżony zaznaczył, że przy realizowaniu projektów wykonywał prace projektowo – konstrukcyjne, nie zajmował się sprawami organizacyjnymi i dokumentacją. Za sprawy te odpowiadał kierownik zlecenia wskazywany przez profesora R.. Kierownik dobierał kolejnych współpracowników.

Kierownikiem projektu celowego szlifierki 400 był W. S. (1). Oskarżony uczestniczył w realizacji tego projektu. Wyjaśnił, że nigdy nie było takiej sytuacji, by istniały jakieś ustalenia odnośnie wprowadzania jakiegoś podmiotu w błąd, czy wyłudzenia pieniędzy w związku ze sporządzaniem projektów. Nie uczestniczył w rozmowach na ten temat. W. S. (1), który twierdzi, że były takie uzgodnienia był mocno skonfliktowany z prof. E. R. oraz T. L. (1). Oskarżony

zaznaczył, że odnośnie dwóch innych projektów, w przypadku których miało rzekomo dojść do wyłudzenia środków finansowych, Prokuratura umorzyła postępowanie, stwierdzając że projekty były innowacyjne. Nadto W. S. (1) przy pracach projektowych zatrudnił swojego syna, więc trudno przypuszczać, by chciał by syn uczestniczył w nieuczciwym przedsięwzięciu.

Oskarżony jeszcze raz opisał okoliczności modernizacji szlifierki oznaczonej numer 350, która została wykonana na zlecenie firmy (...). Szlifierka ta miała wiele niedoskonałości. W pracach modernizacyjnych brał udział oskarżony, W. S. (1) i W. S. (2), a J. K. (1) przygotowywał wnioski o dofinansowanie projektu do (...). Prace przy modernizacji szlifierki trwały kilkaset godzin i nikt na Politechnice (...) nie podejmowałby się ich przy założeniu że zmiany miały być tylko kosmetyczne. Ostatecznie firma (...) nie wykonała prototypu maszyny zgodnie z dokumentacją projektową.

Ponadto oskarżony zaznaczył, że analiza zeznań biegłego K. G. (2) w trakcie przesłuchania w Prokuraturze w dniu 29 listopada 2019 r. nie pozostawia żadnych

złudzeń co do tego, że wykonany projekt szlifierki był innowacyjny.

Ocena

Sąd uznał, że wyjaśnienia oskarżonego K. M. polegały na prawdzie. Były one zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Stały w opozycji jedynie do wyjaśnień oskarżonego W. S. (1), który prezentował odosobnione stanowisko co do okoliczności niniejszej sprawy. Oskarżony K. M. wskazywał na szeroki zakres prac, jakie były wykonywane w związku z projektem szlifierki nr 400. Jego wyjaśnienia pozostawały tu w zgodzie z wyjaśnieniami oskarżonego T. L. (1) i M. S. oraz z zeznaniami świadków W. S. (2), A. G., J. C. (2), P. S., G. P. (1), J. K. (1), którzy wykonywali prace przy wymienionym projekcie. Oskarżony podkreślał, że wprowadzone zmiany w projekcie szlifierki 350 były innowacyjne, mocno zwiększające jej funkcjonalność i bezpieczeństwo obsługi. Wyjaśnienia oskarżonego znalazły tu potwierdzenie w opiniach biegłego K. G. (1). Oskarżony zaprzeczał też, by miał uczestniczyć w rozmowie na temat stworzenia projektu szlifierki nr 400 poprzez wprowadzenie niewielkich zmian we

		<p>wcześniejszym projekcie urządzenia nr 350, po to by zostało uzyskane nienależne dofinansowanie z (...). Wyjaśnienie oskarżonego pozostawały tu w zgodzie z wyjaśnieniami oskarżonego T. L. (1). Zgodne z prawdą były też wyjaśnienia oskarżonego, że kierownikiem projektu szlifierki nr 400 z nadania profesora E. R. był W. S. (1). Okoliczności te potwierdzał oskarżony T. L. (1) oraz świadkowie, którzy uczestniczyli w pracach projektowych. Oskarżony w swoich wyjaśnieniach odniósł się też do faktu skonfliktowania oskarżonego W. S. (1) w środowisku pracy, co potwierdzały też inne osoby związane z Politechniką (...).</p>	
	<p>W.-nia oskarżonego W. S. (1)</p>	<p>Oskarżony zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak też przed Sądem, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.</p> <p>W toku śledztwa (k. 651-656, 659-662, 1611-1615, 1826-1830, 1858-1859, 1861-1862, 1864-1865, 1867-1870, 2672-2676) wyjaśnił, że na zlecenie firmy (...) sp. z o.o. razem z K. M. zrealizowali projekt, który polegał na skonstruowaniu i wykonaniu szlifierki do walczków. Maszyna</p>	

została wykonana przez firmę (...) i dostarczona do klienta końcowego – firmy w T.. Za wykonanie tego projektu otrzymał kwotę około 5000 zł. Kierownikiem zespołu był profesor E. R.. Dalej oskarżony wyjaśnił, że po sprzedaniu maszyny firmie (...) była taka sytuacja, że do jego pokoju, w którym był obecny również K. M., przyszedł T. L. (1) i powiedział, że będzie zrobiony nowy raport co do szlifierki, bo można wziąć drugi raz pieniądze za tą samą pracę w ramach projektu celowego. Na uwagę oskarżonego, że to przecież oszustwo, T. L. (1) miał powiedzieć, że nie ma obaw, bo już tak było robione wcześniej. Projekt celowy będzie polegał na tym, że zmieni się trochę zawartość raportu końcowego wykonanego dla firmy (...) i sprzeda jako nowy projekt celowy. Tych zmian w projekcie miał dokonać oskarżony oraz K. M.. Oskarżony wyjaśnił, że wobec tego nanieśli z K. M. bardzo drobne zmiany konstrukcyjne, kompletnie nieistotne z punktu widzenia funkcjonowania szlifierki. Projekt został zmodyfikowany bardzo nieznacznie, kosmetycznie. Wskazał, że do tego projektu powstały dwa różne raporty końcowe – jeden dla potrzeb

firmy (...), drugi dla (...). Sporządzaniem tych raportów zajmował się T. L. (1). Projekt ten został zgłoszony do konkursu (...) we W. i uzyskał nagrodę. Oszustwo miało polegać na tym, że w ramach projektu celowego nie zostały wykonane żadne prace. Nie było nowej dokumentacji ani nowej maszyny. Środki na wykonanie projektu zostały wyłudzone. Warunkiem uzyskania dofinansowania była innowacyjność maszyny. Oskarżony wskazał, że słyszał też, że w podobny sposób miały zostać wyłudzone pieniądze przez zespół profesora R. odnośnie projektu brykociarki z firmą (...) oraz projektu celowego P.. Oskarżony wyrażał się krytycznie co do sposobu zarządzania zespołem przez profesora R. oraz wynagradzania pracowników.

W dalszej części wyjaśnień oskarżony zaprzeczał by to on był kierownikiem projektu opisywanego w zarzucie. Twierdził, że taka osoba nie została wyznaczona. Projektem zarządzał T. L. (1). Podkreślał, że na pewno projekt szlifierki w ramach grantu nie był innowacyjny. Prototyp urządzenia według nowego projektu nie powstał.

Na rozprawie (k. 2778-2780, 2796-2797, 2803) oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu w postaci przedstawionej w akcie oskarżenia. Przyznał się do tego, że na zasadzie polecenia służbowego brał udział w realizacji wskazanego w zarzucie projektu. Zaznaczał, że nie działał z nikim w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie wyłudził pieniędzy za ten projekt, realizował jedynie zadanie służbowe. Oskarżony w swoich wyjaśnieniach krytykował sposób funkcjonowania zespołu kierowanego przez profesora E. R.. Zarzucał profesorowi R. despotyzm, nieuczciwe praktyki, niesprawiedliwy podział środków finansowych. Wskazał, że kiedy oszczędził już z zespołu, T. L. (1) miał go ostrzegać, by uważał, bo może mieć duże kłopoty, gdyż profesor R. ma szerokie wpływy.

Odnosnie projektu wymienionego w zarzucie, oskarżony wyjaśnił, że razem z K. M. wykonał projekt szlifierki, która została uruchomiona w T.. Projekt został zrealizowany na zlecenie firmy (...). Oskarżony wskazał, że prezesa tej firmy (...) widział tylko raz. Pracę z K. M.

wykonał rzetelnie. Osobą pośredniczącą pomiędzy firmą (...) a Politechniką (...) był G. P. (1).

Podał, że w przypadku drugiego projektu nie było osoby pośredniczącej między spółką (...) a Politechniką (...), a przynajmniej on nic o tym nie wiedział. Oskarżony wskazał, że w tym projekcie celowym oprócz niego brał udział K. M., J. K. (1) i P. S.. Wyjaśnił, że razem z K. M. przerobili wcześniejszą dokumentację szlifierki, zgodnie z otrzymanymi wytycznymi. Oba projekty różniły się między sobą konstrukcyjnie, były to poprawki kosmetyczne. Projekt z pewnością nie był innowacyjny. Za pracę otrzymali wynagrodzenie. T. L. (1) organizował podział prac przy tym projekcie. Oskarżony zaznaczył, że J. K. (1) i P. S. nie mieli świadomości, że chodziło o wyłudzenie dotacji.

Oskarżony zaznaczał, że w projekt celowy opisany w zarzucie powstał w ten sposób, że do pierwszego projektu zostały wprowadzone zmiany o charakterze kosmetycznym, które zupełnie nie zmieniały wydajności, sprawności, czy funkcji maszyny. Oskarżony nie wykluczał tego, że oddany przez niego projekt mógł zostać

zmieniony w późniejszym czasie.

W dalszej części wyjaśnień oskarżony polemizował z wyjaśnieniami oskarżonego T. L. (1).

Ponadto oskarżony podtrzymał wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego.

Ocena

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w ograniczonym zakresie, tj. tylko w takim, w jakim nie były one sprzeczne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Oskarżony prezentował bowiem odosobnione stanowisko odnośnie okoliczności niniejszej sprawy, tj. dotyczących powstania projektu szlifierki (...) 400 i uzyskania w związku z nim dofinansowania z (...).

W pierwszej kolejności Sąd uznał za nie polegające na prawdzie twierdzenia oskarżonego, że projekt szlifierki nr 400 powstał z inicjatywy oskarżonego T. L. (1), po to by wyłudzić dofinansowanie z (...). Zarówno oskarżony T. L. (1) i oskarżony K. M. zaprzeczyli by miała mieć miejsce rozmowa na temat wprowadzenia kosmetycznych zmian do projektu szlifierki nr 350, po to by stworzyć

w zasadzie taki sam projekt urządzenia o nr 400 i uzyskać za niego nienależne środki finansowe z (...). Ponadto, jak zostało wykazane w toku postępowania w oparciu o opinie biegłego K. G. (1), projekt szlifierki nr 400 posiadał istotne zmiany konstrukcyjne w stosunku do szlifierki nr 350, które miały charakter innowacyjny. Wobec tego nielogiczne byłoby uznanie, że oskarżony T. L. (1) namawiał do wprowadzenia kosmetycznych zmian do projektu szlifierki 350, skoro zmiany te obiektywnie zostały uznane za ważne i nowatorskie, a nadto powstały w wyniku wielogodzinnych prac. Z podobnych powodów Sąd uznał za nie polegające na prawdzie wyjaśnienia oskarżonego W. S. (1), jakoby w innej rozmowie oskarżony T. L. (1) miał go ostrzegać przed ujawnieniem rzekomych nieprawidłowości w projekcie, strasząc go wpływami profesora E. R.. W tym miejscu wskazać też należało, że zarzuty oskarżonego W. S. (1), że także w przypadku dwóch innych projektów doszło do wyłudzenia dotacji przy udziale T. L. (1), okazały się nietrafne, gdyż Prokuratura w tym zakresie umorzyła postępowanie przygotowawcze, uznając

że tamte projekty były innowacyjne.

Nieprawdziwe były też twierdzenia oskarżonego W. S. (1), iż nie pełnił on funkcji faktycznego kierownika projektu szlifierki nr 400. W ocenie Sądu oskarżony przyjął tu linię obrony polegającą na wykazaniu, że wykonywał on tylko polecenie służbowe, a rzeczywiście pracami kierował T. L. (1). Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie stały w wyraźnej sprzeczności z wyjaśnieniami T. L. (1), K. M., a także z zeznaniami świadków, którzy wykonywali prace przy projekcie. Wszystkie te osoby zgodnie wskazywały, że to oskarżony W. S. (1) z nadania profesora E. R. był kierownikiem projektu szlifierki nr 400.

Ponadto osoby uczestniczące w pracach projektowych – zwłaszcza oskarżony K. M. oraz świadkowie G. P. (1), W. S. (2), a także w mniejszym stopniu A. G., J. C. (2) i P. S. wskazywały, na szeroki zakres prac prowadzonych nad projektem szlifierki nr 400. Nie było zatem tak, jak próbował przedstawić to oskarżony W. S. (1), że żadne realne prace nie zostały wykonane, a ograniczały się tylko do naniesienia niewielkich zmian w projekcie wcześniejszego urzędzenia

o nr 350. Wskazać tu też należało, że w pracach projektowych w pewnym zakresie uczestniczył syn oskarżonego W. S. (1), co również świadczyło o nieprawdziwości wyjaśnień oskarżonego o braku faktycznych działań nad projektem szlifierki 400 i o nieuczciwości całego przedsięwzięcia. Mało prawdopodobne było bowiem, by oskarżony doprowadził do udziału syna w projekcie, który według jego wiedzy miał stanowić oszustwo.

W kontekście opinii biegłego K. G. (1) nie okazały się zgodne z prawdą wyjaśnienia oskarżonego, w których podkreślał, że zmiany w projekcie szlifierki nr 350, w wyniku których powstał projekt szlifierki nr 400, miały charakter jedynie kosmetyczny a nie innowacyjny. Z opinii biegłego wynikało, że zmiany te w sumie dawały dużą innowacyjność. Zdaniem Sądu ocena oskarżonego dotycząca projektu szlifierki nr 400 nie była obiektywna. Oskarżony był bowiem skonfliktowany z osobami ze swojego miejsca pracy, w tym zwłaszcza z profesorem E. R. i nie potrafił wypowiadając się na temat projektu, odciąć się od negatywnych emocji.

		<p>Oskarżony W. S. (1) w swoich wyjaśnieniach dużo miejsca poświęcał na krytykę funkcjonowania wydziału kierowanego przez profesora E. R.. Okoliczności dotyczące tego zagadnienia nie miały jednak wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.</p>	
	<p>W.-nia oskarżo-nego M. S.</p>	<p>Oskarżony zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak też przed Sądem, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.</p> <p>W toku śledztwa (k. 2354-2357, 2366-2367, 2524 – 2528, 2563-2565) wyjaśnił, że ze strony firmy (...) sp. z o.o. projektem szlifierki zajmował się G. P. (1) wraz z J. M.. Byli oni pracownikami spółki i zaproponowali stworzenie projektu szlifierki, co miało być finansowane z środków unijnych. Oskarżony wyraził na to zgodę. Kontakt z Politechniką (...) miał G. P. (1), który nadzorował przedsięwzięcie. Sprawę też znał dyrektor handlowy J. C. (1). Oskarżony nie pamiętał szczegółów realizacji projektu. Wskazał, że wówczas był prezesem spółki H., która zatrudniała 26-30 osób i zajmowała się handlem materiałami i narzędziami ściernymi i usługami obróbki skrawania. Firma</p>	

nie posiadała odpowiedniego parku maszynowego, dlatego usługi były zlecane innej firmie. Oskarżony zaznaczał, że nie wiedział nic na temat tego, że w związku z projektem szlifierki miały zostać wyłudzone środki finansowe.

Oskarżony w dalszym toku postępowania wyjaśnił, że G. P. (1), który był zatrudniony w firmie (...) na stanowisku dyrektora technicznego we współpracy z Politechniką (...) w 2006 r. zaprojektował szlifierkę do walców. Maszyna została wyprodukowana w firmie (...). Urządzenie zostało dostarczone do firmy (...). Były problemy z jego uruchomieniem. Następnie pod koniec 2006 roku lub na początku 2007 r. oskarżony został zaproszony przez G. P. (1) na Politechnikę (...) do profesora E. R.. Profesor przedstawił propozycję, że Politechnika może stworzyć projekt nowej maszyny, na co można uzyskać dofinansowanie. Po rozmowach z G. P. (1) oraz J. C. (1), którzy widzieli zbyt na tę maszynę, oskarżony podjął decyzję o przystąpieniu do projektu Politechniki. Przedstawiano mu, że Politechnika ma stworzyć zupełnie nową, inną maszynę. Oskarżony podpisywał dokumenty

dotyczące umowy trójstronnej między firmą (...), Politechniką (...) i (...) oraz dokumenty w zakresie rozliczenia tej umowy. Gdy podpisywał umowę nie wiedział jakie były kryteria (...) w zakresie udzielania finansowania. W pełni ufał osobom z Politechniki (...) oraz G. P. (1).

Na rozprawie (k. 2798-2800) oskarżony zaznaczył, że pierwsza maszyna została wykonana na zamówienie klienta, nie miała ona nic wspólnego z dofinansowaniem.

Propozycja dofinansowania pojawiła się później już po skonstruowaniu pierwszego urządzenia. Wyjaśnił, że pierwszy model wygląda podobnie do urządzenia z dokumentacji projektowej uczestniczącej w dofinansowaniu, z tego powodu że zmiany, które były wprowadzane w nowym projekcie były sprawdzane u klienta przez montaż w pierwszej maszynie, po to by sprawdzić ich rolę. Prototyp maszyny według nowego projektu nie powstał, gdyż firma (...) borykała się z problemami finansowymi. Firma (...) otrzymała część środków z dofinansowania, bo uczestniczyła w projekcie, wykonywała określone zadania. Szczegółami

		<p>wykonywania projektu zajmował się G. P. (1).</p> <p>Ponadto oskarżony podtrzymał wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego.</p> <p><u>Ocena</u></p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego M. S. zasługiwały na wiarę. Były one zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym zwłaszcza z zeznaniami świadka G. P. (1), a także wyjaśnieniami oskarżonych T. L. (1) i K. M.. Oskarżony potwierdzał fakt wykonania szlifierki nr 350, a następnie projektu nowego urządzenia nr 400, w związku z którym prowadzona przez niego firma (...) sp. z o.o. uzyskała od (...) dofinansowanie.</p> <p>Oskarżony wskazywał, że bezpośrednio nie uczestniczył przy pracach projektowych, były one nadzorowane przez jego pracownika G. P. (1) oraz osoby z Politechniki (...). Wyjaśnienia oskarżonego były szczerze i spontaniczne.</p>	
	<p>zeznania świadka W. S. (2)</p>	<p>Nr 1, k. 970-975, 1346-1352, 1858-1860, 1930-1934, 2806-2809</p> <p>– Świadek potwierdził, że brał udział w pracach projektowych szlifierki 400. Osobiście</p>	

		<p>uczestniczył w modelowaniu i tworzeniu dokumentacji. Stworzył podzespoły nowej maszyny i ich trójwymiarowe model wirtualne. Wykonaną pracę przekazał K. M.. Projekt tej maszyny został wykonany. Zawierał on istotne zmiany w stosunku do pierwszego projektu. Był finansowany w ramach grantu. Wskazał, że wcześniej została wykonana maszyna dla firmy (...), która nie spełniała jednak stawianych oczekiwań, wobec czego przystąpiono do budowy nowego urządzenia. Głównym instruktorem nowego projektu był W. S. (1). Świadek nie miał żadnych informacji na temat tego, by z góry zakładano, że projektowana maszyna nie powstanie i by dążono do wyłudzenia grantu. Zeznał, że W. S. (1) był osobą trudną we współpracy, miał z profesorem E. R. konflikt na tle finansowym, a w stosunku do T. L. (1) był zazdrosny o jego pozycję w środowisku. Zeznania świadka były wiarygodne, korespondowały z zeznaniami innych świadków oraz wyjaśnieniami oskarżonych T. L. (1), K. M., M. S..</p>	
	Zeznania świadka A. G.	Nr 2 , k. 1542-1545, 1924-1928, 2809-2811	

		<p>- Świadek wskazał, że wykonał niewielkie prace przy projekcie szlifierki 400, za co uzyskał wynagrodzenie. Nie miał wiedzy odnośnie szczegółów tego projektu. Jego głównymi wykonawcami byli W. S. (1), K. M. i T. L. (1). Zeznania świadka były wiarygodne, korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami innych świadków oraz wyjaśnieniami oskarżonych T. L. (1), K. M., M. S..</p>	
	<p>Zeznania świadka J. K. (1)-skiego</p>	<p>Nr 3, k. 1552-1558, 1912-1916, 2811</p> <p>- Świadek potwierdził, że w przypadku projektu celowego, objętego niniejszym postępowaniem, to on był osobą, która przygotowywała wniosek o jego dofinansowanie. W zakresie tym posiadał niezbędne doświadczenie, wiedzę co do obowiązujących regulaminów konkursu, wymagań stawianych wnioskom. Świadek zaznaczył, że wniosek o projekt celowy przygotowywał tylko od strony formalnej. Nie formułował opisu merytorycznego, nie zajmował się treścią poszczególnych zadań oraz definiowaniem parametrów przedmiotu</p>	

		<p>wdrożenia. Wniosek opracowywał pod względem stylistycznym i językowym. W zakresie informacji finansowych dane do wniosku zostały mu przekazane przez E. R. oraz firmę (...) sp. z o.o. Po podpisaniu wniosku przez firmę (...) został on złożony do (...). Po akceptacji wniosku świadek przygotowywał treść umowy trójstronnej jaka została następnie zawarta pomiędzy (...), Politechniką (...) i firmą (...). Przygotowywał też umowę dwustronną, jaka została zawarta pomiędzy Politechniką (...) a firmą (...), regulującą zasady współpracy oraz kwestie własności intelektualnej. Świadek wskazał, że kierownikiem projektu od strony technicznej był W. S. (1). On sam w wymienionym projekcie uczestniczył w minimalnym zakresie. Był obecny w czasie spotkania profesora E. R. z G. P. (1) – przedstawicielem firmy (...) sp. z o.o. Zeznania świadka były wiarygodne, korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami innych świadków oraz wyjaśnieniami oskarżonych T. L. (1), K. M., M. S..</p>	
	<p>Zeznania świadka Przemysław S.</p>	<p>Nr 4, k. 1575-1579, 1885, 2811-2812</p>	

		<p>-Świadek potwierdził, że wykonywał niewielki zakres prac przy projekcie objętym niniejszym postępowaniem. Nie pamiętał jednak żadnych szczegółów. Świadek przyznał też, że jego ojciec W. S. (1) był w konflikcie z prof. E. R., chodziło o kwestie finansowe. Odgrażał się nawet, że zemści się na profesorze. Zeznania świadka korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.</p>	
	Zeznania świadka J. C. (3)-wskiego	<p>Nr 5, k. 1303-1305, 1903-1906, 2821-2823</p> <p>- Świadek potwierdził, że w marginalnym zakresie uczestniczył przy pracach związanych z projektem objętym niniejszym postępowaniem. Ze względu na upływ czasu nie pamiętał szczegółów. Zeznania świadka korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.</p>	
	Zeznania świadka G. P. (1)	<p>Nr 6, k. 355-356, 2433-2435, 2555 – 2562, akta SR w Jaworze II Ko 650/20</p> <p>- Świadek pracował w firmie (...) sp. z o.o., której prezesem był M. S., w latach 2006-2008 na stanowisku handlowca, a pod koniec swojego zatrudnienia jako dyrektor do spraw</p>	

technicznych. Z zeznań świadka wynikało, że firma (...) współpracowała z firmą (...) z T., która poszukiwała rozwiązania, by przyspieszyć proces produkcji zbiorników. Chodziło o przygotowanie rowka pod spoinę przy spawaniu cystern. Powstanie odpowiedniej szlifierki pozwoliłoby na kilkukrotne przyspieszenie prac. Świadek wskazał, że miał kontakty na Politechnice (...), z okresu studiów znał E. R., K. M. i W. S. (1). Uruchomił te kontakty, w efekcie których firma (...) podjęła się współpracy z naukowcami Politechniki (...) w celu wytworzenia szlifierki. W wyniku podjętych prac powstał projekt szlifierki a następnie samo urządzenie. Maszynę wykonała firma (...). Uczestniczył w odbiorze szlifierki w firmie z T.. Z zeznań świadka wynikało, że następnie był tworzony drugi projekt szlifierki. Zarówno przy pierwszym projekcie, jak i przy drugim, zajmował się kwestiami technicznymi. W tym zakresie pozostawał w kontakcie z pracownikami Politechniki (...) – K. M. i W. S. (1), z którymi przeprowadzane były niezbędne konsultacje. Drugi projekt był modyfikacją, ulepszeniem urządzenia, które trafiło do firmy (...). Świadek przekazywał pracownikom

		<p>Politechniki, jakie są oczekiwania klienta, do którego miało trafić urządzenie. Świadek nie miał wiedzy na temat tego, czy fizycznie powstała maszyna według drugiego projektu, który miał być sfinansowany przez (...). Zmiany według nowego projektu zostały w dużej części wprowadzone do urządzenia, które wcześniej było dostarczone do firmy (...). Świadek wskazał, że maszyna uległa istotnym zmianom – zmianie uległy jej mechanizmy, uproszczono sposób jej przygotowania do eksploatacji.</p> <p>Zeznania świadka Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Świadek opisał okoliczności nawiązania współpracy przez firmę (...) z Politechniką (...) w celu stworzenia projektu szlifierki. Zrelacjonował też przebieg przeprowadzanych prac i konsultacji. Zeznania świadka korespondowały z innymi dowodami.</p>	
	<p>Zeznania świadka H. M. (2)-wicz</p>	<p>Nr 7, k. 32-33, 186-187, 403-404, 417-419, 581-582</p> <p>- Świadek była zatrudniona w Centrum (...) Naczelnej Organizacji Technicznej – Federacji Stowarzyszeń (...) w W. od 2005 roku na stanowisku zastępcy dyrektora, a od 2011 roku na stanowisku</p>	

dyrektora. Jednostka ta powołana została do obsługi projektów celowych i zajmowała się ogłaszaniem konkursów, dofinansowywaniem projektów i ich rozliczaniem. Podmiot ten działał na podstawie umowy zawartej z Ministerstwem Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Realizowane projekty skierowane były do przedsiębiorcy na opracowanie innowacyjnego urządzenia lub innowacji technologicznej albo jednego i drugiego. Świadek w sposób jasny i przejrzysty przedstawiła tryb składania wniosków oraz ich rozpatrywania, przyznawania środków publicznych na sfinansowanie projektów. Wskazała, że wniosek nr (...) został rozpatrzony w dniu 9 stycznia 2007 r. na posiedzeniu Zespołu (...). Wcześniej wniosek uzyskał pozytywną opinię recenzenta J. Z. z Akademii Rolniczej w K.. W dniu 16 marca 2007 r. została podpisana umowa nr (...) przyznająca środki finansowe firmie (...) sp. z o.o. z W. i Politechnice (...). Projekt był finansowany w kwocie 131 107 zł dla firmy (...) i w kwocie 136 393 zł dla Politechniki (...) – łącznie 267 500 zł. Z zeznań świadka wynikało, że urządzenie, które miało powstać w wyniku projektu

		<p>musiało charakteryzować się innowacyjnością. Świadek wskazała też, że dofinansowanie dotyczyło badań przedkonkurencyjnych i przemysłowych. Prace wdrożeniowe i inwestycyjne miały natomiast być w 100 % poniesione przez przedsiębiorcę, tj. firmę (...) sp. z o.o. Zgodnie z umową miał być wykonany prototyp maszyny oraz egzemplarz serii informacyjnej. Maszyna miała być wdrożona do produkcji i sprzedaży. Projekt złożony przez firmę (...) sp. z o.o. został w całości rozliczony. Zeznania świadka były w pełni wiarygodne, korespondowały z innymi dowodami, w tym zwłaszcza w postaci dokumentów.</p>	
	<p>Zeznania świadka J. Z.</p>	<p>Nr 8, k. 209-214</p> <p>- Świadek potwierdził, że wykonywał recenzję projektu celowego nr (...). Recenzję tę wykonał w oparciu o standardowe kryteria wymagane przez (...) i w oparciu o przesłaną dokumentację. Sporządził także recenzję do raportu końcowego. W tej ostatniej recenzji nie miał istotnych uwag merytorycznych. Świadek zaznaczał też, że nie miał wówczas wiedzy o istnieniu maszyny nr 350. Zeznania świadka były w pełni wiarygodne,</p>	

		<p>korespondowały z innymi dowodami, w tym zwłaszcza w postaci dokumentów.</p>	
	<p>Zeznania świadka K. K.</p>	<p>Nr 9, k. 349-350</p> <p>- świadek był zatrudniony w firmie (...) w L. na stanowisku szefa produkcji. Świadek potwierdził, że firma ta wykonała szlifierkę (...) 350, zgodnie z umową zawartą z firmą (...) sp. z o.o. Budowa szlifierki odbywała się na podstawie dokumentacji technicznej dostarczonej przez pracowników Politechniki (...).</p> <p>Konsultacje odbywały się pomiędzy nim a pracownikami Politechniki, tj. W. S. (1) i K. M. oraz przedstawicielami firmy (...) sp. z o.o., tj. J. C. (1) i G. P. (1). W dniu 9 października 2006 r. maszyna została przekazana do firmy z T.. Zeznania świadka były w pełni wiarygodne, były zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.</p>	
	<p>zeznania świadka C. S. (2)-niaka</p>	<p>Nr 10, k. 573-574</p> <p>- Świadek, który w 2007 roku pełnił funkcję Prezesa Zarządu (...) Rady (...) potwierdził, że zespół z Politechniki (...), który był autorem projektu (...) otrzymał nagrodę I stopnia w ramach konkursu za</p>	

		wybitne osiągnięcia w dziedzinie techniki.	
	Opinie biegłego K. G. (1)	<p>- We wnioskach pierwszej opinii z dnia 26 sierpnia 2018 r. (k. 2036-2060) biegły wskazał, że analizując treść wniosku o dofinansowanie projektu pt. „Budowa urządzenia do automatyzacji prac związanych z przygotowaniem do spawania powierzchni czołowych segmentów walcowych o dużych gabarytach”, można stwierdzić, że nie spełniał on wszystkich postawionych kryteriów innowacyjności.</p> <p>Dokumentacja techniczno projektowa, rysunkowa szlifierki przejezdnej (...) 400 powstała w oparciu o dokumentację modelu szlifierki przejezdnej (...) 350. W dokumentacji (...) 400 naniesiono zmiany konstrukcyjne (modernizacyjnej i usprawniające) jak: podest ruchomy, umiejscowienie korby do mechanizmu wychyłu, zmiana silnika i jego umiejscowienie. Prototypem maszyny szlifierki przejezdnej był model (...) 350, model szlifierki przejezdnej (...) 400 jest poprawioną wersją konstrukcji wcześniejszej.</p> <p>Wyeliminowano z poprzedniego modelu wady, które wynikły podczas eksploatacji tego modelu, zmieniono silnik i jego umiejscowienie.</p>	

Poprawiono również funkcjonalność przez dodanie podestu ruchomego. Była to normalna ewolucja prototypu poprzez eliminację wad wynikłych podczas badań produkcyjnych. Obydwie maszyny wykonywały te same operacje technologiczne, czyli wycinania grani spoiny obwodowej, łączącej między sobą oraz dennicami walczaka poszczególne segmenty walcowe. Szlifierki (...) 350 i (...) 400 wykonywały takie same operacje technologiczne. Biegły wskazał także, iż prawidłowo nie powinno dojść do podpisania umowy trójstronnej w dniu 16 marca 2007 r. nr II-131/p- (...) przyznającej środki finansowe firmie (...) sp. z o.o. we W. i Politechnice (...), gdyż istniała już maszyna wykonująca takie same operacje technologiczne w Polsce, zaprojektowana przez pracowników Politechniki (...) wraz z firmą (...) - szlifierka przejezdna (...) 350. Recenzent J. Z. nie posiadał informacji na temat istniejącego prototypu szlifierki przejezdnej (...) 350, która posiadała takie same właściwości: technologiczne, konstrukcyjne, użytkowe i wykonywała takie same operacje technologiczne, jak szlifierka (...)

400. Zbudowano tylko jeden prototyp szlifierki przejezdnej (...) 350 i nie był on jeszcze rozpowszechniony. Biegły wskazał nadto, że słowo „innovacja” wywodzi się z łacińskiego słowa „innovare”, co w dosłownym tłumaczeniu oznacza zrobienie czegoś nowego. Ma ono bardzo szerokie znaczenie i nie posiada jednoznacznej, uniwersalnej definicji. Innowacyjność jest finalnym etapem cyklu Badania, Rozwój i (...), mianowicie wdrażanie nowych lub znacząco poprawionych rozwiązań, które zostaną osiągnięte poprzez działania w obszarze B+R.

W opinii uzupełniającej z dnia 12 listopada 2018 r. (k. 2147-2148) biegły K. G. (1) potwierdził, że nie ma jednoznacznej definicji innowacyjności. Zaznaczył, że przy wydawaniu opinii posłużył się (...) międzynarodowym podręcznikiem metodologicznym z dziedziny badań statystycznych innowacji. W sposób dokładny i prosty opisuje on definicję innowacyjności pasującą do teraźniejszych czasów. Biegły wskazał, że analizując wniosek o dofinansowanie projektu celowego nr (...) sami wnioskodawcy nakreślili w tym wniosku kryteria innowacyjności (co ma

być innowacyjnością). W tym przypadku innowacyjnością miało być „skonstruowanie i wdrożenie do produkcji maszyny służącej do automatycznego przygotowania rowka pod spoinę obwodową na płaszczu zbiornika walcowego (np. zbiornik cysterny kolejowej)”. Wnioskodawcy podawali, że w Polsce nie ma producenta takiego urządzenia, zagraniczne urządzenia są drogie, zakupem proponowanych urządzeń zainteresowane są krajowe i zagraniczne firmy produkujące ciśnieniowe zbiorniki walcowe. Biegły zaznaczał, że projekt takiego urządzenia powstał wcześniej, przed złożeniem wniosku konkursowego. Powstało urządzenie, mające takie samo przeznaczenie – szlifierka przejezdna (...) 350. Szlifierka 400 miała wykonywać takie same operacje technologiczne. Biegły zgodził się z tym, że model szlifierki (...) 400 w porównaniu ze szlifierką (...) 350 posiadał zmiany konstrukcyjne zwiększające jej właściwości eksploatacyjne. Biegły zaznaczył jednak, że wnioskodawcy projektu nr (...) nie składali wniosku konkursowego na innowację w szlifierce (...) 350, lecz na „skonstruowanie i wdrożenie do produkcji

maszyny służącej do automatycznego przygotowania rowka pod spoinę obwodową na płaszczu zbiornika walcowego (np. zbiornik cysterny kolejowej)”.

Następnie w dniu 29 listopada 2019 r. w czasie przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego (k. 2575-2580) biegły K. G. (1) zaznaczył, że nie ma jednoznacznej definicji innowacyjności. Najbardziej popularną i najczęściej stosowaną jest definicja zawarta w podręczniku OSLO. Odwołanie się do pojęcia innowacyjności w akcie prawnym lub umowie oznacza, że wystarczy spełnienie jednego kryterium innowacyjności. Pojęcie innowacyjności produktowej nie ogranicza się jedynie do stworzenia nowego produktu, oznacza także znaczne udoskonalenie istniejącego produktu. Jeżeli produkt zawiera innowacyjne unowocześnienia, to spełnia kryterium innowacyjności. „Istotne” lub „znaczne” udoskonalenie produktu oznacza się według wielu kryteriów, np. z punktu widzenia bezpieczeństwa użytkownika, energooszczędności, kosztów wytwarzania. Według doświadczenia biegłego „znacząco” to

ponad 50%.
Innowacyjność może polegać na serii mniejszych przyrostowych zmian, które razem tworzą zmianę znaczącą.

Dalej biegły wskazał na różnice pomiędzy szlifierką o numerze 350, a szlifierką o numerze 400. Podał, że różnice te dotyczą – maksymalnej średnicy tarczy, grubości tarczy, mocy silnika głowicy, kąta obrotu głowicy, skoku siłownika docisku, konstrukcji wózka i innych szczegółów konstrukcyjnych. W maszynie nr 400 wprowadzono kompletny mechaniczny układ jazdy i kotwienia całego urządzenia, sterowany z pulpitu operatora, zapewniających mechanizację i automatyzację obsługi oraz wyeliminowano ręczny napęd jazdy i kotwienia każdej ze stron wózka kleszczami szynowymi. Biegły przyznał, że wprowadzenie tego nowego podzespołu względem szlifierki 350, które eliminowało prace ręczne na rzecz automatyzacji i mechanizacji obsługi urządzenia było znaczącą zmianą konstrukcyjną w świetle kryterium funkcjonalności i bezpieczeństwa jego obsługi. Biegły podkreślił, że zmiany w projekcie szlifierki 400 były

innowacyjne, ale nie odpowiadały tytułowi złożonego projektu. W tytule chodziło o budowę urządzenia do automatyzacji prac, a nie unowocześnienie już istniejącej maszyny. Przyznał jednak, że efekt końcowy zawarty w dokumentacji projektowej urządzenia nr 400, odpowiadał tytułowi projektu „Budowa urządzenia do automatyzacji prac związanych z przygotowaniem do spawania powierzchni czołowych segmentów walcowych o dużych gabarytach”. Urządzenie nr 400 posiadało szereg ulepszeń konstrukcyjnych i było ewolucją maszyny 350. Innowacyjność produktowa może być procesem ewolucyjnym.

Ponadto biegły wskazał, że wydając opinie, kierował się definicją podręcznika OSLO, która jest najbardziej powszechna. Nie wiedział, czy tą właśnie definicję przyjął (...) przy rozpatrywaniu wniosku o dofinansowanie szlifierki. W ocenie biegłego dla (...) istotny był brak wcześniejszego istnienia takiego urządzenia.

Na rozprawie (k. 2833-2835) biegły K. G. (1) podtrzymał opinie pisemne oraz ustną opinię uzupełniającą. Ponadto wskazał, że jego główne zastrzeżenie dotyczy tytułu

projektu, z którego nie wynikało, że w rzeczywistości chodziło o unowocześnienie już istniejącego urządzenia. Gdyby tytuł został sformułowany poprawnie, to projekt spełniałby wszystkie kryteria innowacyjności.

Faktycznie istniała już maszyna, którą wnioskodawcy zamierzali stworzyć.

Biegły podkreślał, że prototyp urządzenia nr 400 nie został stworzony, co było warunkiem dofinansowania.

Przedstawione w dokumentacji zdjęcia nie odpowiadały wykonanemu projektowi.

Biegły jeszcze raz przyznał, że w projekcie modelu nr 400 wprowadzono szereg zmian konstrukcyjnych wobec wcześniejszego modelu nr 350, których suma dawała dużą innowacyjność.

Ocena

Opinie sporządzone przez biegłego K. G. (1) były jasne, spójne i logiczne. Charakterystyczne było to, że biegły na przestrzeni prowadzonego postępowania zmienił swoje stanowisko co do innowacyjności projektu szlifierki (...) nr 400. W pierwszej opinii kategorycznie stwierdził, że projekt ten nie spełniał kryterium innowacyjności. Podkreślał, że na etapie

składania wniosku o dofinansowanie, istniała już szlifierka przejezdna (...) 350, która posiadała takie same właściwości technologiczne, konstrukcyjne, użytkowe, jak szlifierka (...) 400. W następnych opiniach jednak biegły uznał, że rozwiązania przyjęte w projekcie szlifierki (...) 400 stanowiły drobne zmiany w konstrukcji wcześniejszej szlifierki 350, które sumarycznie dawały dużą innowacyjność. Główne zastrzeżenie biegłego dotyczyło tytułu projektu, który zdaniem biegłego nie odzwierciedlał rzeczywistego zakresu prac. Tytuł projektu, jak też jego dokumentacja, miały sugerować, że od podstaw będzie tworzone nowe urządzenie. Nie było natomiast nigdzie wyartykułowane, że faktycznie chodziło o zmodernizowanie już istniejącej maszyny, która posiadała wiele wad. W ocenie Sądu niezgodność podnoszona przez biegłego nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Biegły przyznał, że rezultat prac projektowych nad urządzeniem nr 400 odpowiadał tytułowi projektu „Budowa urządzenia do automatyzacji prac związanych z przygotowaniem do spawania powierzchni czołowych segmentów walcowych o dużych

gabarytach". W tym miejscu podkreślić należało, że powstał zatem projekt szlifierki, która miała służyć do wykonywania prac przygotowania rowka pod spoinę do produkcji segmentów walcowych o dużych gabarytach, a zatem został osiągnięty cel projektu. Przed stworzeniem projektu szlifierki nr 400 nie istniało urządzenie o takich samych właściwościach. Wcześniej skonstruowana szlifierka nr 350 miała wiele wad i nie nadawała się do eksploatacji oraz wdrożenia na rynek. Urządzenie nr 400 było dużo nowocześniejsze, posiadało stosowne udogodnienia. Istotne było też to, że w umowie trójstronnej, jaka została zawarta pomiędzy (...), Politechniką (...) oraz firmą (...) sp. z o.o., ani w dokumentach, które stanowiły jej załączniki, nie znalazł się zapis, z którego wynikałby zakaz korzystania przy pracach projektowych, z projektu wcześniej stworzonego, który - jak wyżej wskazano - nie spełniał stawianych oczekiwań. W ocenie Sądu tytuł projektu nie wprowadzał w błąd. Dotyczył wybudowania urządzenia o określonych właściwościach, co zostało osiągnięte przy wykorzystaniu pierwszego, niedoskonałego projektu.

		Dla potrzeb niniejszego postępowania najistotniejszy wniosek wpływający z opinii biegłego dotyczył tego, że projekt szlifierki nr 400 był innowacyjny wobec urządzenia nr 350.	
	Dowody z dokumentów	Wiarygodność dokumentów nie budziła wątpliwości.	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
		<p>Zeznania świadków K. R. k. 985-988, 1887-1889, G. P. (2) k. 1263-1266, 1918-1922, D. D. k. 1273-1275, 1897-1901, L. P. k. 1282-1284, 1941-1943, Ł. Ł. k. 1293-1296, 1936-1939, M. J. k. 1399-1402, 1957-1959, A. W. k. 1409-1412, 1908-1911, R. K. k. 1512-1514, T. S. k. 1522-1525, 1950-1955, A. I. k. 1532-1535, 1891-1895, M. K. k. 1561-1564, 1945-1948, J. M. k. 2439-2441, M. Ś. k. 752-771, M. H. k. 783-786, B. Z. k. 1488-1491, T. W. k. 554-555, G. D. k. 25-26, B. G. k. 39-47, I. P. k. 53-56, 561-563, J. J. k. 58-63, 561-563, H. S. k. 124-125,</p>	

		<p>J. K. (2) k. 346-347, M. P. k. 361-364, P. O. k. 375-376, J. R. k. 389-398, E. C. k. 565-567</p> <p>- Sąd pominął przy ustalaniu stanu faktycznego zeznania wymienionych świadków, gdyż zeznania te nie wnosiły do sprawy niczego nowego, świadkowie nie posiadali informacji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.</p>	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		

Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie	Punkt I cz. dyspozytywnej wyroku	Oskarżeni T. L. (1), K. M., W. S. (1) i M. S.
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach uniewinnienia			
T. L. (1), K. M. i W. S. (1) zostali oskarżeni o to, że w okresie od stycznia 2007 roku do marca 2008 roku we W. oraz w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, z góry podjętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z M. S. oraz osobą co do której podjęto odrębną decyzję w oparciu o art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k., będąc zatrudnionymi w Politechnice (...), na Wydziale Mechanicznym, na stanowisku adiunktów, doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 267 500 złotych,			

stanowiącej
dofinansowanie
przyznane przez instytucję
dysponującą środkami
publicznymi
pochodzącymi z Budżetu
Państwa, a mianowicie
Federację Stowarzyszeń
(...) w W., wprowadzając
w błąd pokrzywdzoną
instytucję, co do
innowacyjności projektu
celowego, w ten sposób, że
nadzorowali i wytworzyli
poświadczającą nieprawdę
oraz nierzetelną
dokumentację techniczną,
która stanowiła podstawę
wypłaty środków
wynikających z umowy o
numerze (...) podpisanej
pomiędzy Federacją
Stowarzyszeń (...), a firmą
(...) Sp. z o.o. z siedzibą we
W. oraz Politechniką (...),
Wydziałem
Mechanicznym,
Instytutem (...) w
dniu 16 marca 2007
roku, której przedmiotem
była: „Budowa urządzenia
do automatyzacji prac
związanych z
przygotowaniem do
spawania powierzchni
czołowych segmentów
walcowych o dużych
gabarytach”, mając
świadomość, iż
przedłożona
dokumentacja szlifierki
przejezdnej (...) 400
w rzeczywistości stanowi
dokumentację szlifierki
(...) 350 A uprzednio
zaprojektowanej i
wyprodukowanej w (...)
Spółka z o.o. z siedzibą
we W., a następnie
zakupionej przez Zakłady

(...) S.A. w T. w 2006 roku, na skutek czego Federacja Stowarzyszeń (...) w W. przyznała środki finansowe z dofinansowania dla firmy (...) sp. z o.o. reprezentowanej przez M. S. w kwocie 131 107 złotych oraz środki finansowe dla Politechniki (...) w kwocie 136 393 złotych, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Z kolei M. S. został oskarżony o to, że w okresie od listopada 2006 roku do marca 2008 roku we W. oraz w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z osobą co do której podjęto odrębną decyzję w oparciu o art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. oraz W. S. (1), K. M., T. L. (1) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 267 500 złotych, stanowiącej dofinansowanie przyznane przez instytucję dysponującą środkami publicznymi pochodzącymi z Budżetu Państwa, a mianowicie Federację Stowarzyszeń (...) w W., w ten sposób, że pełniąc funkcję prezesa zarządu firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. w ten sposób, że w dniu 13 listopada 2006 roku złożył w Federacji Stowarzyszeń

(...) w W. wniosek o dofinansowanie projektu celowego „Budowa urządzenia do automatyzacji prac związanych z przygotowaniem do spawania powierzchni czołowych segmentów walcowych o dużych gabarytach”, następnie w dniu 16 marca 2007 roku w W. zawarł umowę o numerze (...) o dofinansowanie wykonania tego projektu o numerze (...) pomiędzy Federacją Stowarzyszeń (...) oraz Instytutem (...), której przedmiotem było wykonanie przez firmę (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. prac objętych opisanym projektem celowym, a nadto w dniu 23 stycznia 2008 roku podpisał w imieniu spółki (...) z siedzibą we W. raport końcowy z realizacji tego projektu wprowadzając pokrzywdzoną instytucję w błąd co do spełnienia kryterium innowacyjności zaprojektowanej maszyny, mając świadomość, iż przedłożona dokumentacja techniczna szlifierki przejezdnej (...)400 w rzeczywistości stanowi dokumentację szlifierki (...), która została zaprojektowana i wyprodukowana w firmie (...) Spółka z o.o. we W. w 2006 roku, na skutek czego Federacja Stowarzyszeń (...) w W. przyznała środki finansowe z

dofinansowania dla firmy (...) Sp. z o.o. reprezentowanej przez M. S. w kwocie 131 107 złotych oraz środki finansowe dla Politechniki (...) w kwocie 136 393 złotych, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Dyspozycję art. 286 § 1 k.k. wypełnia ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Istota tego przestępstwa polega więc na posłużeniu się fałszem jako czynnikiem sprawczym, który ma doprowadzić pokrzywdzonego do podjęcia niekorzystnej decyzji majątkowej. Wprowadzenie w błąd polega na tym, iż sprawca własnymi podstępными zabiegami doprowadza pokrzywdzonego do mylnego wyobrażenia o określonym stanie rzeczy (np. co do wartości przedmiotu, cech sprzedawanego lub nabywanego towaru, możliwości uzyskania korzyści z zawartej transakcji itp.).
Przestępstwo oszustwa

ma charakter materialny, przy czym skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem własnym lub cudzym przez osobę wprowadzoną w błąd lub której błąd został przez sprawcę wyzyskany. Oszustwo jest przestępstwem kierunkowym, w którym celem działania sprawcy jest uzyskanie szeroko pojętej korzyści majątkowej, która może polegać zarówno na uzyskaniu zysku (zwiększeniu aktywów), jak i na zmniejszeniu pasywów. Dążenie sprawcy może obejmować zarówno korzyść dla siebie, jak i dla kogo innego. Oszustwo jest przestępstwem trudnym do udowodnienia, a to ze względu na konieczność wykazania zamiaru bezpośredniego kierunkowego, tak co do celu działania, jak i używanych środków. (por. komentarz do art. 286 k.k., [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2010, wyd. V) Zgodnie z treścią art. 294 § 1 k.k. surowszej odpowiedzialności podlega sprawca przestępstwa z 286 § 1 k.k. popełnionego w stosunku do mienia znacznej wartości.

Dyspozycję art. 297 § 1 k.k. wypełnia ten, kto w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku lub jednostki organizacyjnej

prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo od organu lub instytucji dysponującej środkami publicznymi – kredytu pożyczki pieniężnej, poręczenia, gwarancji, akredytywy, dotacji, subwencji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji lub podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego, przedkłada podrobiony, przerobiony, poświadczający nieprawdę albo nierzetelny dokument albo nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia.

Szczególnym przedmiotem ochrony jest postępowanie prowadzące do uzyskania kredytu, pożyczki pieniężnej, poręczenia, gwarancji, akredytywy, dotacji, subwencji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji lub podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego. Ochronie podlegają też same

instytucje kredytu itd. Czynność sprawcza polega na przedłożeniu podrobionego, przerobionego, poświadczającego nieprawdę albo nierzetelnego dokumentu albo nierzetelnego, pisemnego oświadczenia dotyczącego okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia. Omawiany występek ma charakter formalny. Oznacza to, że dla jego bytu nie ma znaczenia, czy nastąpiło uzyskanie wsparcia, instrumentu finansowego, czy zamówienia. Czyn zabroniony z § 1 ma charakter powszechny. Strona podmiotowa obejmuje umyślność w postaci zamiaru bezpośredniego. Omawiany występek ma charakter kierunkowy, znamieny celem. (por. Mozgawa Marek, red. Kodeks karny. Komentarz aktualizowany LEX)

Dyspozycję art. 271 § 1 k.k. wypełnia funkcjonariusz publiczny lub inna osoba uprawniona do wystawienia dokumentu, która poświadcza w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne.

Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu określonego w § 1 w celu osiągnięcia

korzyści majątkowej lub osobistej podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. (art. 271 § 3 k.k.)

Przedmiotem ochrony są wiarygodność dokumentów, jak również zaufanie do obywateli do prawdziwości dokumentów wystawianych przez osoby specjalnie do tego powołane oraz zaufanie mocodawców do rzetelności osób upoważnionych do wystawiania dokumentów. W przestępstwie z art. 271 k.k. zwanym fałszem intelektualnym, czynność sprawcza polega na poświadczeniu nieprawdy przez funkcjonariusza publicznego lub inną osobę upoważnioną do wystawienia dokumentu co do okoliczności mającej znaczenie prawne. Poświadczenie nieprawdy może polegać na potwierdzeniu okoliczności, które nie miały miejsca, lub też na ich przeinaczeniu lub zatajeniu; potwierdzenie to może mieć charakter odrębnego dokumentu, może być też częścią innego dokumentu. Przestępstwo fałszu intelektualnego z art. 271 § 1 k.k. ma charakter umyślny, może być popełnione w obu postaciach zamiaru. Z kolei przestępstwo określone w art. 271 § 3 k.k. należy

do tzw. przestępstw kierunkowych. (por. Budyn - Kulik Magdalena i in. Kodeks karny. Komentarz aktualizowany – LEX)

W niniejszej sprawie istota zarzutów stawianych oskarżonym sprowadzała się do tego, że mieli oni wprowadzić w błąd Federację Stowarzyszeń (...) w W. co do innowacyjności projektu celowego szlifierki (...) 400. Mieli przedłożyć w wymienionej instytucji dokumentację szlifierki przejazdnej nr 400, która w rzeczywistości stanowiła dokumentację szlifierki nr (...) - już wcześniej zaprojektowanej i wyprodukowanej przez firmę (...) Sp. z o.o. we W.. Oskarżeni T. L. (1), K. M. oraz W. S. (1) mieli zatem wytworzyć poświadczającą nieprawdę oraz nierzetelną dokumentację techniczną, która została następnie przedłożona w Federacji Stowarzyszeń (...) w W. wraz z wnioskiem o dofinansowanie. Działanie wszystkich oskarżonych miało zmierzać do uzyskania korzyści majątkowej w postaci dofinansowania prac nad projektem szlifierki, który został już wcześniej stworzony, a zatem uzyskania nienależnych środków finansowych.

Z powyższymi stwierdzeniami w ocenie

Sądu jednak, nie sposób się zgodzić.

W pierwszej kolejności wskazać należało, że prace nad stworzeniem projektu szlifierki (...) 400 były realnie prowadzone. Chodziło o to, by stworzyć urządzenie do automatyzacji prac związanych z przygotowaniem do spawania powierzchni czołowych segmentów walcowych o dużych gabarytach, która to maszyna faktycznie spełniałaby swoje funkcje, nadawała się do eksploatacji i sprzedaży na rynku. Wcześniej istniejąca maszyna (...) 350 nie spełniała bowiem stawianych jej oczekiwań. To, iż faktycznie były prowadzone intensywne prace nad stworzeniem szlifierki nr 400 na bazie wcześniej istniejącego urządzenia nr 350, potwierdzały zeznania świadka G. P. (1) – dyrektora technicznego z firmy (...) sp. z o.o.. Świadek był faktycznie inicjatorem stworzenia nowego urządzenia nr 400, widział ekonomiczne zyski z wprowadzenia takiej maszyny na rynek. Z zeznań świadka wynikało, że w sprawach projektowych były pomiędzy nim a pracownikami Politechniki (...) prowadzone szerokie konsultacje. Na realność i intensywność prac

projektowych wskazywały także wyjaśnienia oskarżonych T. L. (1) i K. M., wyjaśnienia oskarżonego M. S., jak też zeznania świadków, którzy uczestniczyli w tych pracach – W. S. (2), A. G., J. C. (2), P. S.. Nie było zatem tak, jak próbował wykazywać oskarżony W. S. (1), że projekt szlifierki nr 400 powstał jedynie przez naniesienie niewielkich zmian w projekcie szlifierki nr 350, niejako bez większego wysiłku.

Kolejną – w zasadzie najistotniejszą w niniejszej sprawie kwestią – było to, czy projekt szlifierki (...) 400 spełniał kryterium innowacyjności w kontekście przyznawania przez Federację Stowarzyszeń (...) dofinansowania ze środków publicznych. Oskarżeni T. L. (1) i K. M. podkreślali, że projekt był innowacyjny, z kolei oskarżony W. S. (1) temu przeczył. Z zeznań świadków występujących z ramienia (...) i J. Z., jak też z pism Dyrektora Generalnego Federacji Stowarzyszeń (...) (...) z dnia 4 listopada 2019 r. (k. 2568) i z dnia 18 listopada 2019 r. (k. 2594) wynikało, że innowacyjność projektu była bardzo ważnym elementem przy ocenie wniosku o dofinansowanie, bez którego dotacja nie powinna być udzielona.

Znamienne było, że wymienione osoby kierując się wydanymi na wczesnym etapie postępowania opiniami biegłych A. H. i K. G. (1) twierdziły, że dofinansowanie do projektu szlifierki nr 400 zostało przyznane niesłusznie, gdyż projekt nie był innowacyjny.

Na to jak w Federacji Stowarzyszeń (...) rozumiana była innowacyjność projektów, wskazywało w szczególności pismo Dyrektora Generalnego (...) z dnia 18 listopada 2019 r. W piśmie tym podano, iż kryterium innowacyjności przy ocenie projektów celowych wynikało z zapisu § 55 ust. 2 rozporządzenia (...) z dnia 4 sierpnia 2005 r. w sprawie kryteriów i trybu przyznawania i rozliczania środków finansowych na naukę. W rozporządzeniu tym, ani w żadnym innym akcie prawnym obowiązującym w momencie rozpatrywania wniosku o projekt celowy nr (...) nie było jednak definicji innowacyjności. Definicja ta nie znalazła się zatem także w opracowanym Regulaminie udzielania dotacji na dofinansowanie projektów celowych dla małych i średnich przedsiębiorstw ze środków na naukę, ani we wzorach umów.

W wymienionym piśmie wskazano, iż w (...) innowacyjność oznaczała „opracowanie, wytworzenia i wdrożenie nowego lub znacząco udoskonalonego produktu lub technologii (procesu wytwarzania)”. Podano też, iż innowacyjność w projekcie celowym nr (...) miała charakter innowacji produktowej, co wynikało z samego tytułu tego projektu.

Odpowiedzi na pytanie, co należy rozumieć pod pojęciem innowacyjności, udzielił w swoich opiniach biegły K. G. (1). Biegły wskazał, że słowo „innowacja” wywodzi się z łacińskiego słowa „innovare”, co w dosłownym tłumaczeniu oznacza zrobienie czegoś nowego. Ma ono bardzo szerokie znaczenie i nie posiada jednoznacznej, uniwersalnej definicji. Innowacyjność jest finalnym etapem cyklu Badania, Rozwój i (...), mianowicie wdrażanie nowych lub znacząco poprawionych rozwiązań, które zostaną osiągnięte poprzez działania w obszarze B+R. Zaznaczył, że przy wydawaniu opinii posłużył się (...) międzynarodowym podręcznikiem metodologicznym z dziedziny badań statystycznych innowacji. W sposób dokładny i prosty opisuje on definicję innowacyjności

pasującą do teraźniejszych czasów. Innowacja to wdrożenie nowego lub znacząco udoskonalonego produktu (wyrobu lub usługi) lub procesu, nowej metody marketingowej lub nowej metody organizacyjnej w praktyce gospodarczej, organizacji miejsca pracy lub stosunkach z otoczeniem. Ta szeroka definicja obejmuje szeroki zakres możliwych innowacji. Innowacje można w węższym ujęciu skategoryzować jako wdrożenie jednego lub kilku typów innowacji, na przykład innowacji w obrębie produktu i procesu. Tę węższą definicję innowacji w obrębie produktów i procesów można odnieść do definicji innowacji technologicznych w obrębie produktów i procesów ((...)) zastosowanej w drugim wydaniu Podręcznika OSLO. Przyjęto, że minimalnym wymogiem zaistnienia innowacji jest, aby produkt, proces, metoda marketingowa lub metoda organizacyjna były nowe (lub znacząco udoskonalone) dla firmy. Zalicza się tu produkty, procesy i metody, które dana firma opracowała jako pierwsza oraz te, które zostały przyswojone od innych firm lub podmiotów. Biegły wskazywał, że rozumienie czym jest innowacyjność nie tylko

jest istotne dla strategii rozwoju biznesu, ale także ma ważne znaczenie dla możliwości pozyskiwania funduszy, które mogą być ukierunkowane na projekty o innowacyjnym charakterze. Biegły wskazał też, że odwołanie się do pojęcia innowacyjności w akcie prawnym lub umowie oznacza, że wystarczy spełnienie jednego kryterium innowacyjności. Pojęcie innowacyjności produktowej nie ogranicza się jedynie do stworzenia nowego produktu, oznacza także znaczne udoskonalenie istniejącego produktu. Jeżeli produkt zawiera innowacyjne unowocześnienia, to spełnia kryterium innowacyjności. (...) lub „znaczne” udoskonalenie produktu oznacza się według wielu kryteriów, np. z punktu widzenia bezpieczeństwa użytkowania, energooszczędności, kosztów wytwarzania. Według doświadczenia biegłego „znaczaco” to ponad 50%. Innowacyjność może polegać na serii mniejszych przyrostowych zmian, które razem tworzą zmianę znaczącą.

W związku z powyższym stwierdzić należało, że rozumienie pojęcia innowacyjności przedstawione przez biegłego K. G. (1) nie

odbiegało od tego, jakie było przyjęte w (...) przy rozpatrywaniu wniosków o dofinansowanie. Na marginesie wskazać należało, że na definicję (...) w odniesieniu do pojęcia innowacyjności, powoływał się również prof. dr hab. I. F.W. P. w opinii prywatnej z dnia 25 czerwca 2019 r. (k. 2413- 2418). Okoliczność ta dodatkowo świadczy o uniwersalności definicji innowacyjności przedstawionej w wymienionym podręczniku.

Niezmiernie ważne w niniejszej sprawie było ustalenie, że projekt szlifierki (...) 400 był innowacyjny w stosunku do szlifierki (...) 350. Sąd oparł się tu na opiniach biegłego K. G. (1), w których biegły zmienił swoje wcześniejsze stanowisko i uznał, że zmiany w projekcie szlifierki nr 350 były na tyle istotne, że łącznie dawały produkt o innowacyjnym charakterze. Biegły wymienił zmiany konstrukcyjne, które zwiększały użyteczność i bezpieczeństwo urządzenia. Na innowacyjność projektu szlifierki nr 400 wskazywał też w opinii prywatnej prof. dr hab. I. F.W. P..

W ocenie Sądu nie można było zgodzić się

z zarzutami biegłego K. G. (1), iż tytuł projektu celowego (...) wprowadzał w błąd, gdyż w rzeczywistości chodziło o udoskonalenie już istniejącego projektu szlifierki, a nie jak było podane w tytule, jego konstruowanie od podstaw. Projekt nosił tytuł „Budowa urządzenia do automatyzacji prac związanych z przygotowaniem segmentów walcowych o dużych gabarytach”. Dotyczył on budowy wymienionej maszyny, przy czym w żadnym dokumencie dotyczącym realizacji projektu nie było zastrzeżenia, iż nie wolno było skorzystać z wcześniejszego projektu jako bazy. Takich zapisów nie było ani w umowie trójstronnej między firmą (...) sp. z o.o., Politechniką (...) i (...), ani w rozporządzeniu (...) z dnia 4 sierpnia 2005 r. w sprawie kryteriów i trybu przyznawania i rozliczania środków finansowych na naukę, czy w Regulaminie udzielania dotacji na dofinansowanie projektów celowych dla małych i średnich przedsiębiorstw ze środków na naukę. Żadna z regulacji nie została zatem złamana. W tym miejscu należało też z całą mocą podkreślić, że maszyna według projektu nr 400 była faktycznie nowym urządzeniem w stosunku do szlifierki nr 350. Szlifierka nr 400 była

dużo nowocześniejsza, posiadała istotne zmiany konstrukcyjne. Maszyna nr 350 miała wiele niedoskonałości, nie spełniała stawianych oczekiwań, nie nadawała się do eksploatacji i sprzedaży. Istniała tylko w jednym egzemplarzu, który jak się okazało był na tyle mało użyteczny, że nie wdrożono go do produkcji. Z kolei wszystkie wymienione, pożądane cechy miała maszyna według projektu nr 400. Został zatem osiągnięty cel projektu w postaci szlifierki do automatyzacji określonych w nim prac. Osiągnięcie celu potwierdził też biegły K. G. (1).

Mając na uwadze powyższe nie można było uznać – jak wskazano to w zarzutach - , że do wniosku o dofinansowanie z (...) przedłożono dokumentację szlifierki przejezdnej (...) 400, która w rzeczywistości stanowiła dokumentację szlifierki (...) 350 A uprzednio zaprojektowanej i wyprodukowanej w (...) sp. z o.o. we W., a następnie zakupionej przez Zakłady (...) S.A. w T.. Obydwie dokumentacje projektowe mocno się od siebie różniły.

W toku niniejszego postępowania pojawił się wątek dotyczący braku zbudowania szlifierki według projektu nr 400.

Rzeczywiście zgodnie z umową trójstronną miał być wykonany prototyp maszyny oraz egzemplarz serii informacyjnej. Maszyna miała być wdrożona do produkcji i sprzedaży. Niestety firma (...) sp. z o.o. nie wykonała tych egzemplarzy szlifierki, a sporą część zmian wprowadziła do istniejącego urządzenia 350. Miała nawet powstać tzw. „pośrednia” dokumentacja na potrzeby rozliczenia umowy przez spółkę (...). W ocenie Sądu okoliczność dotycząca braku fizycznego wykonania zaprojektowanego urządzenia nie wpływała na odpowiedzialność karną oskarżonych. Podkreślić bowiem należało, że dofinansowanie z (...) dotyczyło tylko badań przedkonkurencyjnych i przemysłowych, a prace wdrożeniowe i inwestycyjne miały być w 100 % poniesione przez przedsiębiorcę, tj. firmę (...) sp. z o.o. Projekt został w całości rozliczony. To, iż firma (...) nie wykonała egzemplarzy maszyny zgodnie z umową, można byłoby rozpatrywać jedynie z punktu widzenia niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, a nie w kontekście przestępstwa oszustwa. Środki finansowe udzielone przez (...) na

badania przedkonkurencyjne i przemysłowe zostały wydane zgodnie z ich przeznaczeniem i w całości rozliczone. Poza sferą dotacji pozostawały koszty wdrożeniowe i inwestycyjne, nie można więc tu było mówić o jakimkolwiek wyłudzeniu.

Reasumując, stwierdzić należało, że Federacja Stowarzyszeń (...) nie została wprowadzona w błąd przez oskarżonych T. L. (1), K. M. i W. S. (1) oraz M. S. co do innowacyjności projektu celowego dotyczącego budowy urządzenia do automatyzacji prac związanych z przygotowaniem do spawania powierzchni czołowych segmentów walcowych o dużych gabarytach. Stworzona przez oskarżonych T. L. (1), K. M. i W. S. (1) wspólnie z innymi pracownikami Politechniki (...) dokumentacja techniczna szlifierki (...) 400 została wykonana rzetelnie. Dokumentacja powstała w wyniku realnie przeprowadzonych prac nad zbudowaniem funkcjonalnego urządzenia. Projekt szlifierki (...) 400 nie był jedynie nieznacznie przerobionym projektem wcześniej zbudowanej szlifierki (...) 350. Oskarżeni nie doprowadzili zatem Federacji Stowarzyszeń

<p>(...), która przyznała dofinansowanie wskazanego projektu na podstawie umowy nr (...), do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.</p> <p>Zachowanie oskarżonych nie wypełniło w związku z powyższym znamion przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Oskarżonych należało zatem uniewinnić od popełnienia zarzucanych im czynów.</p>			
<p>4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>5. Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
	<p>Punkt II cz. dyspozytywnej wyroku</p>		<p>Sąd na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzekł o zwrocie dowodów rzeczowych w postaci dokumentów złożonych pod pozycją VIII/334/19/P oskarżonemu M. S..</p>

7.6. inne zagadnienia		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
7. KOszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Punkt III cz. dyspozytywnej wyroku	Sąd w oparciu o art. 632 pkt 2 k.p.k., wobec uniewinnienia oskarżonych, koszty postępowania zaliczył na rachunek Skarbu Państwa.	
6. 1Podpis		
Sędzia Mariusz Wiązek		